

ת"פ 34473/12/18 - מדינת ישראל נגד דוד הרוש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34473-12-18 מדינת ישראל נ' הרוש
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליאת יונניאן
המחלקה לחקירות שוטרים

המאשימה

נגד

דוד הרוש

ע"י ב"כ עו"ד ליאור אפשטיין

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי, הנפשות הפועלות ותמצית כתב האישום:

1. הנאשם הוא קצין משטרה בדרגת רב-פקד (רפ"ק), אשר שימש כעוזר אישי בלשכת אחד מניצבי המשטרה. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום השתתף הנאשם כחניך בקורס פיקוד-ומטה (פ"מ) של משטרת ישראל, שנערך במכללה הלאומית לשוטרים בבית שמש. מדובר בקורס פיקוד בכיר לקצינים בדרגת רפ"ק ומעלה המיועדים לקידום.
2. ביום 25.11.18, בשעות הערב המאוחרות, התקיים ערב יחידה לחניכי הקורס - מסיבת קריוקי - במועדון בנמל תל-אביב (להלן - המסיבה). מדובר במסיבה שהתקיימה לקראת סיום הקורס, כשבועיים לפני סיומו. מרבית החניכים בקורס יצאו למסיבה בכלי רכב משטריים, עמם שבו למכללה לאחר שהסתיימה. הנאשם יצא ברכב משטרי (מסוג טויוטה יאריס) יחד עם שלושה חניכים נוספים - נ', קובי והמתלוננת - רכב שעמו שבו הארבעה למכללה עם תום המסיבה.
3. בנסיעה חזרה למכללה נהגה נירה ברכב ולצידה ישב קובי. הנאשם ישב במושב האחורי, מאחורי נירה, ולימינו - כלומר מאחורי קובי - ישבה המתלוננת. מסלול הנסיעה כלל נסיעה על כביש מס' 1 ומשם פנייה לכביש מס' 38, לרבות עצירה בתחנת הדלק "פז" המצויה בצדו של כביש זה (להלן - תחנת הדלק).
4. בכתב האישום הואשם הנאשם בעבירה של מעשה מגונה, לפי הוראות סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). בעובדות כתב האישום נטען, בעיקרי הדברים, כלהלן:
· עם תחילת הנסיעה, עוד בתחומי נמל תל-אביב, נטל הנאשם בשתי ידיו את ידה השמאלית של

המתלוננת ובניגוד לרצונה החל ללטפה. בשלב מסוים, בעודם בנסיעה, הרפה הנאשם מידה של המתלוננת והחל ללטף את ירכה השמאלית.

הנאשם נטל את ידה השמאלית של המתלוננת, בניגוד לרצונה, הכניס את האצבע המורה שלה לפיו והחל ללקקה. בתגובה, משכה המתלוננת את ידה לאחור, הוציאה את אצבעה החוצה מפיו של הנאשם, והניחה את שתי ידיה על ברכיה.

הנאשם החל שוב ללטף את ידה של המתלוננת ושוב נטל את אותה אצבע, הכניסה אל פיו והחל ללקקה. גם הפעם, בתגובה, משכה המתלוננת את ידה לאחור והוציאה את אצבעה מפיו. הנאשם שב וחזר על מעשיו, בשלישית ובאותו אופן, ובתגובה משכה שוב המתלוננת את ידה לאחור והוציאה את אצבעה מפיו של הנאשם תוך שהיא מוסיפה ואומרת לו "די".

המתלוננת חשה ברע, החלה לסבול מבחילות והיתה על סף הקאה. בשל מצבה רכנה המתלוננת מעט לפניו והשעינה את ראשה על משענת כיסא הנוסע שמלפניה. בשלב זה החל הנאשם ללטף את שיערה של המתלוננת, את גבה, את כתפה השמאלית ואת ידה.

המתלוננת אמרה ליושבי הרכב כי היא חשה ברע ועומדת להקיא, אך בשל הסכנה שבעצירה בכביש מהיר לא ניתן היה לעצור בו ברגע, ולכן הנהגת (נירה) אמרה למתלוננת כי תנסה לאתר מקום עצירה בטוח בכביש. סמוך לאחר מכן עצרה את הרכב בשול הדרך והמתלוננת יצאה מהרכב לשאוף אוויר. לאחר מספר דקות הפצירה בה נירה להמשיך בנסיעה, וכך היה. סמוך לאחר מכן, כיוון שהמתלוננת המשיכה לחוש ברע, עצרה הנהגת את הרכב בתחנת הדלק, שם הקיאה המתלוננת.

ב. השתלשלות ההליכים המשפטיים וגדר המחלוקת בין הצדדים:

5. ההליכים המקדמיים התנהלו לפני כבוד הנשיא דאז, השופט א' דורון. במסגרת הליכים אלה העלתה ההגנה בקשה למחיקת כתב האישום בהיעדר יידוע ושימוע, לפי הוראות סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1984 (להלן - החסד"פ). זאת, על רקע העובדה שכתב האישום הוגש ביום 16.12.18, כשלושה שבועות בלבד לאחר האירוע, אך בסופו של דבר חזרה בה ההגנה מבקשתה זו (בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 13).

6. במסגרת ההליכים המקדמיים לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות ותשובת הנאשם לאישום ניתנה לפני כבוד הנשיא, באמצעות בא-כוחו. בתשובה הודתה ההגנה בפרטי האירוע הכלליים, דהיינו: בקיום המסיבה ובנסיעה המשותפת חזרה למכללה, לרבות העצירה בתחנת הדלק. זאת, תוך הכחשת ביצוע העבירה הנטענת וניסיון לשוות למעשי הנאשם גוון של מעשי משובה על רקע שתיית משקאות אלכוהוליים, בד בבד עם טענה שלפיה הם נעשו על רקע מצוקה בריאותית חריפה שממנה סבלה המתלוננת.

7. לפי דברי הסיגור, כפי שתועדו בפרוטוקול: "**ברכב נשמעו דברי צחוק, מעשי משובה ומעשי שובבות מצד כל הנוסעים. בשלב זה... החלה המתלוננת לגלות סימנים של מצוקה בריאותית קשה... היא התקשתה לנשום, היא פנתה לעזרה לכל הנוכחים ואף ניסתה לקפוץ מן המכונית במהלך הנסיעה...**" (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 15 ואילך)^[1].

8. אשר למעשי הנאשם הוסיף הסיגור וטען: "**הנאשם לא ליטף אותה, הוא ישב בצמוד אליה.**"

מדובר ברכב קטן מאוד... בהחלט היה מגע בין האנשים, אבל זאת בגלל שהנאשם ניסה לסייע לה בדרכו", ובהמשך: "בכל פעם שכתוב (בכתב האישום - ש.א.) כי היה מגע כל שהוא בין הנאשם לבין המתלוננת, מדובר רק במגע שנועד לסייע לה ו/או נוצר עקב הצפיפות של הרכב הוא תולדה של מצבו של הנאשם שהיה מבושם לאחר מסיבה עם שלושה אנשים שהיה משוכנע שהיו מבושמים איתו..." (בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 1 ואילך).

9. ראוי לציין, כבר בשלב זה, כי תשובתו האמורה של הנאשם לאישום מעוררת על פניה קושי מהטעם הפשוט שלא ברורה ממנה תוכן גרסתו העובדתית של הנאשם בהתייחס לנטען כלפיו, בשני היבטים מצטברים כלהלן:

ראשית, לא ברור האם גרסת ההגנה היא שהנאשם פעל באירוע בקלות דעת - אם לא למעלה מכך - על רקע שתיית משקאות אלכוהוליים במהלך המסיבה, אווירת הצחוק ברכב הקטן והצפיפות בו, או שמא פעל הנאשם דווקא בכוונת-מכוון, מתוך רצון לסייע למתלוננת בשל מצוקה בריאותית קשה בה היתה נתונה.

שנית, לא ברורה גרסת ההגנה בהתייחס לפרטי המעשה המגונה הנתען, ובמיוחד האם מודה הנאשם או כופר בטענה כי הכניס את אצבעה של המתלוננת לפיו. כעולה מדברי הסניגור, בהתייחס לשאלת המגע הפיסי בין הנאשם לבין המתלוננת היתה התשובה לאישום כללית, ולמעשה מעורפלת-משהו, תוך טענה כי "**בהחלט היה מגע בין האנשים**" אך זאת, בעיקר, משום שהנאשם ביקש לסייע למתלוננת "**בדרכו**".

10. התיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי, כאשר בדיון הראשון ביקש בית המשפט מההגנה להבהיר את תשובתה לאישום (במסגרת סמכויות בית המשפט לשאלות הבהרה, כאמור בהוראות סעיף 152(א) סיפא לחסד"פ). לשאלה האם אצבעה של המתלוננת היתה בפיו של הנאשם השיב הסניגור "**שקר וכזב**" (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 17), אך בהמשך הוסיף והבהיר: "**האירוע הפלסטי שהלסת סגרה אצבע בחלל הפה לא קרה. כל השאר קרה...**" (שם, עמ' 7 שורה 5).

11. עוד יש לציין, כי עובר לשמיעת הראיות הגיש הסניגור בקשה למתן צו להמצאת מסמכים, לפי הוראות סעיף 108 לחסד"פ, שעניינה במסמכים הקשורים למצבה הבריאותי של המתלוננת, לרבות תיקה הרפואי. זאת, בהמשך למסמכים רפואיים שהמתלוננת העבירה למח"ש במהלך החקירה ועל רקע טענות ההגנה, שהודגשו מאוד במהלך שמיעת הראיות, אודות מצבה הרפואי של המתלוננת והשלכותיו (הנטענות) על היכולת להסתמך על גרסתה (ר' גם בסיכומי ההגנה, בסעיף 278 ואילך). בדיון שנערך לפניי בבקשה זו צמצמה ההגנה את היקפה של הבקשה וניתנה החלטה בהתאם (ר' בפרוטוקול, עמ' 8).

12. לבסוף יש לציין בפתח הדברים, כי נוכח היקף המוצגים בתיק הוריתי למאשימה להכין תיק מוצגים מטעמה. יוטעם, כי המוצגים, רובם ככולם, הוגשו בהסכמה-למעשה, והם כוללים, בין השאר, את ההודעות שנגבו מהעדים - לרבות העדים שהעידו לפניי. בהמשך גם הוגש תיק מוצגים מטעם ההגנה.

ג. עיקר פרשת התביעה:

13. מטעם המאשימה העידו לפניי ארבעה חניכים מהקורס שהשתתפו במסיבה: כל נוסעי הרכב - למעט כמובן הנאשם, שאף הוא העיד אך במסגרת פרשת ההגנה - וכן חניך בשם מיכאל; כולם קצינים בדרגת רפ"ק. כמו כן העידו בבית המשפט חוקרי מח"ש וכן הוגש כאמור תיק מוצגים. כפי שצוין לעיל, ההודעות

שנגבו מכל העדים (למעט החוקרים, שמהם כמובן לא נגבו הודעות) הוגשו בהסכמה במסגרת תיק המוצגים - לגבי חלקם חלף חקירה ראשית ולגבי שלושה עדים נוספים חלף עדויותיהם בבית המשפט.

(1) עיקר גרסת המתלוננת:

14. המתלוננת העידה לפניי ממושכות, בחקירה ראשית ובעיקר בחקירה נגדית. כמו כן הוגשו במסגרת תיק המוצגים שתי ההודעות שנגבו ממנה (הראשונה מיום 09.12.18, סומנה ת/23, והשנייה מיום 10.12.18, סומנה ת/24). ההודעה הראשונה - והעיקרית - גם תועדה בווידיאו ואודיו, תיעוד שאף הוא הוגש לפניי (הדיסק ת/27. תמלול התיעוד הוגש מטעם ההגנה וסומן נ/3). עוד הוגשו בהקשר לעדות המתלוננת מוצגים נוספים, ובהם תצלומי מסרונים וואטסאפ בינה לבין קובי ונירה (ת/8 ות/9), תמונות וסרטונים שצולמו במסיבה (ת/22) וכן תיעוד רפואי (ת/21).

15. עוד הוגשה הקלטה - חלקית - של שיחת טלפון שנערכה בין הנאשם לבין המתלוננת (ר' בדיסק ת/7א). מדובר בשיחה שאותה יזם הנאשם כשבועיים לאחר האירוע, בכך שהתקשר לטלפון הנייד של המתלוננת ביום שישי, 07.12.18, בשעות הבוקר (להלן - שיחת הטלפון מיום שישי. תמלול ההקלטה הוגש הן מטעם המאשימה (ת/7) והן מטעם ההגנה (נ/32)).

16. כרקע כללי יש לציין, ועל כך אין למעשה מחלוקת, שהמתלוננת - עורכת דין בהכשרתה - היא קצינת חקירות מזה שנים רבות, ומשמשת כיום כראש מחלק ביחידת חקירות מובחרת. כפי שמסרה המתלוננת, וגם על כך אין מחלוקת, היכרותה עם הנאשם החלה לפני שנים רבות, כששרתה יחד עמו בתחנת משטרה פלוגית. עם זאת, הם לא עבדו שם יחדיו - המתלוננת עבדה בחקירות, הנאשם בסיור - ובמהלך השנים שחלפו מאז לא היה ביניהם קשר חברי ולמעשה בכלל. בקורס שובצו השניים באותה המחלקה, ושימשו בתפקיד של "רפלקטורים" זה כלפי זה ("רפלקטור" הוא חניך מהמחלקה האמור לערוך "רפלקציה" - משוב - לחניך אחר בהקשר להתנהלותו בקורס). עם זאת, גם במהלך הקורס לא התפתח בין השניים קשר חברי קרוב, וכדברי המתלוננת "לא ידעתי אפילו כמה ילדים יש לו" (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 17).

17. המתלוננת תיארה בעדותה את הרקע למסיבה - ערב קריוקי בנמל תל-אביב - ואת ההגעה אליה בכלי רכב משטרתיים, שחלוקת החניכים ביניהם היתה אקראית. המתלוננת תיארה אווירה נעימה באירוע, שכללה צחוק, שירה ושתיית אלכוהול. המתלוננת ציינה כי היא שתתה כוס וחצי של עראק מעורבב, והוסיפה כי לא דובר מבחינתה בעניין חריג, כי היא הרגישה מצוין והיתה צלולה לחלוטין. האירוע הסתיים בחצות לערך, כאשר "בדרך לאוטו הנאשם חיבק אותי חיבוק חברי" (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 15).

18. המתלוננת ציינה כי היה עיכוב ביציאה, בשל סוגיה שהתעוררה בתשלום למועדון, וכן שפגשה במיכאל בדרך לרכב; וכדבריה:

בדרך לרכב פגשתי את מיכאל... שהוא חבר מהקורס. שוחחנו לפני שנכנסתי לרכב. למחרת היה אמור להיות ביקור מפכ"ל במכללה. שוחחנו על זה, הוא נסע הביתה. היה סמול טוק פשוט, הייתי צלולה לחלוטין. לא היה שום דבר חריג (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 19 ואילך).

19. את מעשי הנאשם, לאחר הכניסה לרכב, תיארה המתלוננת כלהלן:

עוד לפני שיצאנו מהחניה בנמל, הנאשם אוחז ביד שמאל שלי עם 2 הידיים שלו ומתחיל למשש אותה. (מדגימה) (ר' גם ההדגמה במסגרת תיעוד ההודעה בדיסק ת/27, 00:10:37 ואילך). זה היה נראה לי מוזר אבל לא עשיתי עם זה שום דבר בהתחלה. היה שיח על עניין החיוב יתר, צחקנו היו כמה הלצות... המשך של האווירה שהיתה בפנים, אווירה נעימה. תוך כדי הוא אוחז לי ביד ואני לא מבינה מה קורה וזה נפסק. לא יחסתי לזה חשיבות. אנחנו מתחילים לנסוע. באיזשהו שלב הוא מלטף לי את הרגל (מדגימה) (שם, 00:11:40 ואילך). אני מרגישה לא נוח ועדיין לא אומרת שום דבר. כל מה שאני מתארת עכשיו קרה ב-10 דקות של נסיעה. באיזשהו שלב הוא לוקח את האצבע שלי המורה ומכניס לפה שלו (מרימה אצבע מורה) (שם, 00:12:28 ואילך). קפאתי במקום. אני לא מבינה מה קורה. הוא מלקק לי את האצבע, האצבע שלי בתוך הפה שלו. אני מושכת את האצבע. החברה מקדימה משוחחים תוך כדי, יש שיחה ברכב. לא היה שקט. הוא שוב לוקח לי את היד, זה כמו ריטואל שחוזר. ממשש לי את היד, ממשש לי את הרגל, מכניס את האצבע ומלקק אותה (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 30 ואילך).

20. המתלוננת תיארה את תחושותיה הקשות באותו הרגע, כמו גם חוסר יכולתה להגיב. לפי עדותה, במהלך שירותה רב השנים במשטרה היא לא הוטדה מינית והיתה גאה על כך, וכאשר מתוקף תפקידה ליוותה נפגעות תקיפה מינית אף נהגה לשאול אותן מדוע לא הגיבו בעת האירוע. לדבריה, המצב טפח על פניה ו"לא הצלחתי להגיב. חוץ מזה שאני מושכת את היד. פעם שלישית שזה קרה אמרתי 'די' ומשכתי את היד. מאותו רגע התחלתי להרגיש ממש רע. התחילו לי בחילות ממש קשות. היה לי סוג של קוצר נשימה" (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 15 ואילך).

21. המתלוננת תיארה כי יש לה בעיה רפואית, שמתעוררת לעיתים בנסיעות, הן במסגרת פרטית והן במסגרת העבודה ושלרקעה היא נוטלת מדי פעם כדורי פראמין נגד בחילות. לדבריה: "עם השנים זה אובחן כהתקפי חרדה... זה תוקף אותי אחת לכמה זמן. אני אף פעם לא יודעת מתי זה מגיע. הרבה פעמים זה משוין למתח, לסטרס. זה מתחיל מבחילה, עובר לקוצר נשימה, מגיע לפרכוסים..." (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 18 ואילך). המתלוננת הוסיפה: "זה מה שקרה. נשענתי על משענת הכיסא שלפניי (הכיסא בו ישב קובי - ש.א.). אמרתי שאני לא מרגישה טוב. זו היתה הפעם הראשונה שאמרתי שאני לא מרגישה טוב למישהו. ביקשתי מהם לעצור כי אני מרגישה שאני עומדת להקיא. הנאשם ממשיך ללטף בזמן הזה את השיער שלי והגב שלי מאחורה".

22. בהקשר זה יש לציין, כי עוד במהלך חקירת מח"ש ולבקשת החוקרים העבירה המתלוננת מסמכים רפואיים שהיו ברשותה בעניין בעייתה הבריאותית (ר' ת/20 ות/21). המסמך הישן ביותר, מיום 20.02.03, מתאר את תלונתה אודות אירוע "ראשון בחייה שהחל בפתאומיות", אשר כלל כפל ראייה, הפרעות בדיבור, נמלול ביד שמאל ולאחר מכן כאב ראש, בחילה והרגשה כללית רעה. במסמך כתוב שהמתלוננת שוחררה מבית החולים באבחנה של migraine with neurological aura, הגם שב"אבחנה משוערת" מצוין דווקא migraine classical (ר' גם המסמכים מיום 03.04.03 ומיום 01.04.04). במסמך מיום 01.04.04 שוב מצוינת מיגרנה ואאורה, אך גם כן לא במסגרת האבחנה המשוערת. באותו מסמך מצוין כי בירור מקיף שנערך, הכולל MRI מוח, נמצא תקין לחלוטין. במסמכים עדכניים יותר, משנת 2015, מתוארים אירועי בחילות במהלך נסיעות "שבזמנו אובחנו כהתקפי פניקה" (ר' המסמכים בת/21).

23. מכל מקום, ובחזרה לאירוע מושא כתב האישום, בהמשך הדרך לכיוון המכללה, בעיקול לכיוון בית

שמש, עצרה נירה את הרכב, שכן המתלוננת פתחה את החלון ועמדה לפתוח את הדלת. המתלוננת יצאה וניסתה להקיא, ללא הצלחה, אך נאמר לה שמדובר במקום מסוכן לעצירה והיא נכנסה לרכב, שהמשיך בנסיעה עד לתחנת הדלק. שם, **"קובי ונירה יצאו החוצה... הקאתי... הם מחזיקים לי את השיער. הנאשם בא ואומר לה (לנירה - ש.א.) 'אני אטפל בה' והם מזיזים אותו. הם ביקשו ממנו לקנות לי מים, והוא כנראה הקיא בעצמו. שמעתי את זה. כלומר הייתי בהכרה מלאה. קלטתי בדיוק מה קורה לי. כל הסיטואציות האלה אני יודעת להגיד בדיוק איפה אני נמצאת, מה אני עושה מה אני מרגישה"** (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 32 ואילך).

24. המתלוננת תיארה כי כשהגיעו למכללה חשה ברע והקיא שוב. קובי ונירה עזרו לה לעלות לחדרה ונירה אף ישנה עמה שם באותו הלילה. בבוקר שלמחרת היה מסדר מוקדם, לקראת טקס ביקור המפכ"ל, והמתלוננת הסבירה: **"שלחתי סמס לחניך תורן שאני לא מרגישה טוב. לא הצלחתי לקום מנטלית. ניסיתי לעבד את מה שקרה. בכל זאת שבועיים לפני סיום קורס. אני רוצה לציין שהקורס... זה משהו מאוד חשוב לקריירה, מרגש לעבור אותו. הדבר האחרון שאתה חולם שיכול לקרות לך בקורס, מאוד הפחיד אותי ההשלכות של הדבר הזה"** (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 8 ואילך).

25. המתלוננת ציינה כי בבוקר, בחדר, שאלה את נירה האם היא ראתה את שאירע. נירה השיבה שראתה את הכול ומדובר ב"גועל נפש" (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 13). המתלוננת אזרה כוחות ובסופו של דבר הצליחה לקום מהמיטה, להתארגן ולצאת לאולם לטקס. המתלוננת תיארה כי ציפתה להתנצלות ובקשת סליחה מהנאשם, אך הלה התנהג באופן הפוך לגמרי: **"יצא שהוא יושב לידי ויש טקס עם המפכ"ל. אני מכווצת כולי והוא לא אומר מילה. הוא רגיל כאילו שום דבר לא קרה"** (שם, שורה 18 ואילך. ר' גם תצלום החניכים בעמידה בטקס, נ/6, בו נראים הנאשם והמתלוננת עומדים זה לצד זה).

26. המתלוננת התלבטה מאוד מה עליה לעשות והאם נכון להגיש תלונה. לדבריה, חלחלה אצלה ההבנה שה"קלישאות" על קורבנות עבירות מין הן אכן נכונות ומדויקות. ניסיונה של המתלוננת עם נפגעות עבירות מין הגביר אצלה את החשש מהבאות, שכן **"ברוב המקרים הקורבן הופכת להיות שק חבטות כזה. אני מודעת למעמד שלי בתוך המערכת. איך לא הגבת, מה לא עשית, איך לא אמרת שום דבר"** (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 25 ואילך).

27. המתלוננת תיארה את המשך ההתנהלות בקורס, ואת התנהגות הנאשם כאילו דבר לא קרה. יתר על כן, במסגרת סדנת משוב שנערכה בהמשך (להלן - סדנת המשוב) פנה הנאשם, מיד בתחילה, למתלוננת, וביקש ממנה משוב. המתלוננת נדהמה מהתעוזה של הנאשם, שבהמשך - כמשוב לגביה - אמר שהיא מדהימה ואיכותית, יפה מבחוץ ומבפנים (תוך הדגמת הספרה 8 עם ידיו), וכן שהוא נהנה להסתכל גם על הקנקן וגם על תוכו (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 9 ואילך; ת/23, שורה 41 ואילך). לאחר סדנת המשוב שוחחה המתלוננת עם נירה, שאמרה לה כי הבחינה כיצד היא (המתלוננת) הגיבה והתכווצה כשהנאשם פנה אליה. נירה אף אמרה למתלוננת, בהתייחס לנאשם, **"פח אשפה"** (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 21; ת/23, שורה 46).

28. המתלוננת העידה כי למחרת יום האירוע היא דיברה עם קובי על עניין ההקאות, כשקובי התייחס לכך כתולדה של שתיית אלכוהול. המתלוננת ציינה שלא סיפרה לקובי על בעייתה הרפואית והם לא שוחחו עוד על האירוע. עם זאת, לאחר כמה ימים הרגישה המתלוננת שהדחקת מעשי הנאשם אינה

מיטיבה עמה ואף מנוגדת לערכיה, הגם שלא רצתה לפגוע בנאשם. לדבריה, בשלב מסוים הבין קובי שהתנהגותה אינה כרגיל ושאל אותה מה קורה עמה, אזי החליטה לספר לו על מעשי הנאשם, אם כי לא בפרטי פרטים. המתלוננת סיפרה לקובי שהנאשם נגע בה בצורה לא הולמת וקובי, שבזמן אמת לא ראה מה קרה, שאל מדוע לא אמרה דבר או עשתה סימן תוך כדי התרחשות הדברים (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 27 ואילך).

29. קובי אמר למתלוננת כי מדובר בקורס רגיש בו קיימת חובת דיווח, אך המתלוננת ביקשה "שלא יעשה לי אאוטינג כרגע, שייתן לי לעכל. ברור לי שאני אעשה משהו, אבל שייתן לי לחשוב. כולי נסערת לא דיברתי על זה עם אף אחד. באותו שלב אמרתי לו שגם נירה יודעת על הסיפור הזה כי גם היא פנתה אליי" (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 5 ואילך). המתלוננת ציינה כי קובי ונירה חולקים הסעה הביתה והיא הבינה שהם ידברו על כך. ואכן, למחרת היום פנו השניים למתלוננת ואמרו לה שהם מתכוונים לדווח על האירוע ליוה"ל; וכך אמנם עשו על אף שהמתלוננת חזרה וביקשה מהם להמתין.

30. המתלוננת תיארה בעדותה את מצבה הנפשי הנסער לאחר שנודע לה על הדיווח ליוה"ל (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 12 ואילך). מצב נפשי זה בא לידי ביטוי בכך שהמתלוננת שלחה מספר מסרונים לנירה ולקובי - גם בקבוצת וואטסאפ שפתחה עמם - בה ציינה את מצבה הקשה עקב הדיווח (ר' העתקי המסרונים בת/8 ות/9). בהקשר זה יוטעם כי הנאשם שימש, כאמור, בתפקיד עוזר אישי של קצין בכיר בדרגת ניצב, והמתלוננת חששה מקשריו ומעמדו במערכת המשטרית ומההשלכות האפשריות עליה. המתלוננת ציינה כי חששות אלה התממשו, בחלקם, כאשר - לאחר שהגישה את התלונה והנאשם הודח מהקורס - מקורבי הנאשם ניסו לפגוע בה במבחן הסוציומטרי, באופן שנשללה ממנה האפשרות להצטיינות בקורס (שם, עמ' 40 שורה 9 ואילך).

31. עוד העידה המתלוננת לגבי שיחת הטלפון מיום שישי. המתלוננת ציינה כי הנאשם מעולם לא התקשר אליה לפני כן, והיא לא רצתה לענות לשיחה, אך בעלה עודד אותה. המתלוננת היתה נסערת אך הנאשם נשמע "עולץ כדרכו" ופנה אליה בשם חיבה; וכדבריה: "היה לי ברור למה הוא פונה אליי. ביום חמישי כולם ראו שמשו עובר עליי היה ברור. הוא כנראה ידע, אין לו סיבה אחרת להתקשר. היתה לי תחושה שהוא מקליט את השיחה. במהלך השיחה אמרתי לו למה את[ה] מתקשר. הוא אמר שהוא ראה שלא הרגשתי טוב ורציתי לשאול לשלומך. היה נשמע כ"כ מעושה, ואמרתי לו שבגלל אני מרגיש[ה] ככה. הוא שאל למה ואמרתי בגלל מה שהיה ביום שני. הוא אמר לי 'נו באמת, אוי באמת'. אמרתי לו מה, זה לא קרה? אני מדמיינת? ישר אמר אוי באמת. ביטל. ואז הוא אמר בהמשך, אני אמרתי לו שהוא דחף את האצבע שלי לפה שלו ובחיים לא חשבתי שאני אמצא את עצמי בסיטואציה הזאת..." (בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 6 ואילך).

32. יש לציין, כי מפירוט שיחות הטלפון שהגיש הנאשם עולה שהשיחה התקיימה ביום שישי 07.12.18 החל בשעה 10:03 ונמשכה כמעט רבע שעה (ר' נ/22). המתלוננת מסרה כי במהלך השיחה הפציר בה בעלה להקליט את השיחה, והיא עשתה כן באופן בו ארבע הדקות האחרונות של השיחה הוקלטו. בקטע שהוקלט נשמע הנאשם אומר: "אני כזה מטבעי, אני מחבק ואני עושה" (ר' בתמליל ההגנה נ/32, עמ' 1 שורה 9), והמתלוננת השיבה שהיא יודעת להבדיל בין חיבוק לבין משהו שעובר את הגבול. הנאשם מצידו אמר שאם גרם לה להרגיש לא בנוח "אני מתנצל מעמקי נשמת, זו לא היתה כוונה, אני מת עליך, את יותר חשובה לי מכל דבר אחר". בהמשך אמר הנאשם "כאילו היינו כאילו נורא

חברים כאילו ביחד והמתלוננת השיבה: **"אז מה?"** (שם, עמ' 2 שורה 16 ואילך). שוב ציין הנאשם את הערכתו הרבה למתלוננת, שהיא **"בלינה אחרת"**. המתלוננת אמרה לנאשם **"חשוב לי שלא תטיח את זה"** והלה השיב: **"טוב"** (שם, עמ' 3 שורה 2 ואילך).

33. המתלוננת נחקרה חקירה נגדית נמרצת, מקיפה וממושכת, אך עמדה על גרסתה, גם כשב"כ הנאשם הטיח בה מפורשות שאינה דוברת אמת. כך, ב"כ הנאשם טען כי דבריה אודות שיחתה עם מיכאל לפני הכניסה לרכב הם **"כזב"** (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 33; עמ' 46 שורה 32; עמ' 64 שורה 16), אך המתלוננת עמדה על אמיתות גרסתה. המתלוננת הבהירה כי באירוע היא לא היתה במצב של שכרות, הגם שבכניסה לרכב היתה אווירת צחוק. בהקשר זה אישרה המתלוננת כי במסגרת אווירה זו היא-עצמה אמרה מילה לא מובנת, **"שָׁתַתְּ"** (שם, עמ' 46 שורה 14), אך הוסיפה כי מילה זו היתה רק **"פסיק קטן בשיח שלם שהתנהל בתוך הרכב"** (שם, עמ' 47 שורה 9).

34. ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת שקובי ונירה דיברו על כך **"שהייתם מאוד שיכורים"**, אך המתלוננת הבהירה: **"היינו שמחים ועליזים, אכן היה אלוהול, לא הייתי שיכורה. צחקנו בתוך הרכב. אני מניחה שמה שקובי ונירה אמרו היה בהתייחס לדברים שקרו מאוחר יותר. בגלל האפיזודה של ההקאות שלא יכולתי לעמוד על הרגליים, אני מבינה איך 2 אנשים יכולים לפרש את הסיטואציה כשכרות. הם לא יודעים את הבעיה שלי, אף אחד לא יודע אותה. אני יכולה להבין למה הם חשבו ככה"** (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 20 ואילך).

35. עוד הטיח הסניגור במתלוננת כי בעיקול הדרך, לכיוון בית שמש, היא פתחה את דלת הרכב **"כדי לקפוץ מהאוטו"**. ואולם, המתלוננת הכחישה טענה זו קטגורית, באומרה: **"אני לא פתחתי את הדלת כדי לקפוץ מהאוטו... בעיקול של הפניה לתוך בית שמש הרגשתי שאני עומדת להקיא. ביקשתי מנירה להאט את הרכב וכשהיא גלשה לצד, קודם פתחתי חלון ופתחתי את הרכב כדי להקיא לא לקפוץ... לא ניסיתי לפתוח את הדלת תוך כדי נסיעה. חזרתי ואמרתי שאני רוצה להקיא ואני מבקשת מהם לעצור"** (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 25 ואילך).

36. כאמור, בהודעתה תיארה המתלוננת כיצד אחז הנאשם בידה השמאלית, תוך שימוש בשתי ידיו, והסניגור ביקש לדעת האם היא זוכרת את המילה המדויקת בה השתמשה. המתלוננת השיבה כי זכורה לה המילה **"למשש"** והסניגור חלק וטען כי השתמשה במילה **"לקווצ'ץ"** (שתי המילים מופיעות. ר' בתמליל נ/3, עמ' 6 שורה 3 ואילך). מכך ביקש הסניגור ללמוד כי גם לפי גרסת המתלוננת לא מדובר במעשה מיני, אך המתלוננת הבהירה והדגישה **"שכל עוד האצבע שלי לא היתה בפה שלו לא הרגשתי שמשו חורג"** (בפרוטוקול, עמ' 49 שורה 3).

37. הסניגור חקר את המתלוננת ממושכות אודות מצבה הרפואי, על רקע המסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/21). המתלוננת עמדה על גרסתה כי באירוע דנא דובר בהתקף מסוג התקפי החרדה, שמהם היא סובלת ושגורמים לה להקיא (בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 18 ואילך). ב"כ הנאשם שאל את המתלוננת ספציפית על תופעות של אאורה ושל אפילפסיה, אך המתלוננת הבהירה שהיא לא אובחנה קונקרטי כסובלת מתופעות אלה. לדבריה, על אף בדיקות שונות וניסיונות אבחון, טרם נמצא אבחון רפואי ספציפי לתופעות שאותן היא חווה (בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 20 ואילך; עמ' 54 שורה 10 ואילך). הסניגור הוסיף וחקר את המתלוננת על תופעות הלוואי של כדורי הפראמין אותם היא נוטלת (ר' גם נ/10). ואולם, המתלוננת הבהירה שעובר לאירוע לא נטלה כדור פראמין ובכל מקרה היא נוטלת כדור כזה רק לעיתים רחוקות (בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 4 ואילך).

38. הסניגור הטיח במתלוננת כי היא נמנעה מלדווח למערכת המשטרתית על מצבה הרפואי, והמתלוננת השיבה שעליה לדווח על בעיות מגבילות-תפקוד, כגון פריצת דיסק, שעליה דיווחה (בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 21 ואילך), וכך גם לגבי הצהרת הבריאות שמילאה לפני תחילת הקורס (הוגשה כנ/7). המתלוננת חזרה וציינה כי עמיתיה לעבודה נחשפו לבעיותיה הרפואיות, אשר מתעוררות בנסיעות ארוכות או במצבי לחץ. המתלוננת הדגישה כי היא מעולם לא סבלה מהזיות כלשהן, גם לאחר נטילת כדור פראמין (בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 15). יתר על כן, למתלוננת יש אישור רפואי לכשירות מבצעית והיא קצינת חקירות מוערכת, שהביאה לפתרון של תיקים מורכבים, והתופעות אותן היא חווה מעולם לא פגעו בעבודתה (שם, עמ' 55 שורה 4 ואילך).

39. הסניגור לא הרפה מקו חקירה זה ובהמשך החקירה הנגדית שב והטיח במתלוננת טענות דומות, עד כדי טענה שכל התלונה נגד הנאשם אינה אלא "**אליבי למה יש לך את התופעות האלה**", שהיא נמנעה מלדווח עליהן. המתלוננת שבה ודחתה טענות אלה והוסיפה כי טענת הסניגור - כאילו היא סובלת ממצב רפואי הגורם לה לדלוזיות, שאותן היא מסתירה מהמערכת במשך שנים - היא מגוחכת (בפרוטוקול, עמ' 67 שורה 12 ואילך).

40. עוד יש לציין, כי במענה לשאלות נוספות של הסניגור הבהירה המתלוננת שההתקפים מהם היא סובלת קשורים תמיד לאירוע רקע מסוים ולא מתרחשים מעצמם (בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 28 ואילך). באופן ספציפי, באירוע מושא כתב האישום עד הכניסה לרכב ומעט לאחריה היתה אווירה טובה, מלווה בצחוק, ולא קרה כל אירוע שגרם או שיכול היה לגרום למתלוננת למתח. גם שתיית האלכוהול היתה מתונה והמתלוננת לא חשה שכרות או לחץ, עד שהתנהגות הנאשם הכניסה אותה למתח; וכדבריה:

האירוע מאוד פשוט. אין לי שום סיבה ולא מניע לפגוע בו. הוא לא בוס של[י], לא חבר שלי, לא רציתי אותו. לא היה שום דבר חוץ מזה שהוא עבר את הגבול מכיוון שאולי הוא חשב שאם הוא שיכור או האווירה שמחה הוא יכול להרשות לעצמו להתנהל ככה... היה אירוע חריג ברכב. לא התנהלתי כמו שחשבתי תמיד שאני אתנהל בסיטואציה כזאת, זה יצר אצלי מתח. דוגמה נוספת זה ההתקף גב שהיה לי יומיים אחרי זה. הגוף שלי מגיב לאירועים נפשיים, לסטרס, תמיד (בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 11 ואילך).

41. אשר למעשיו של קובי ציינה המתלוננת כי, בשלב בו החלה להרגיש ברע, היא נשענה לפניו על משענת הכיסא שלו - כזכור, היא ישבה מאחוריו - וקצת על החלון. במצב דברים זה גבה היה מופנה לנאשם, שנגע בשערה וליטף לה את הגב (בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 21 ואילך). המתלוננת אישרה כי בשלב כלשהו, לפי זיכרונה אחרי תחנת הדלק, קובי החזיק לה את היד, אך הבהירה כי הוא לא ליטף את שערה ושללה את האפשרות שקובי הוא זה שנגע לה בגב (שם, עמ' 57 שורה 4 ואילך).

42. הסניגור הטיח במתלוננת כי האירוע שהיא מתארת מתיישב דווקא עם התנהגות קלת דעת של שני שיכורים, ואינו אירוע מיני מובהק. ואולם, המתלוננת שללה טענה זו, באומרה: "**האירוע הזה היה מיני מובהק. לקחת לי את האצבע וללקק אותה וללטף לי תוך כדי את הרגל... זו סיטואציה מינית מובהקת, טראומטית, לא סבירה בעליל שגר[מה] לי להתקפים של שעה וחצי. כוס וחצי של עראק לבן אדם שהוא מטר שבעים, בריא, לא גורמת לזה**" (בפרוטוקול, עמ' 60 שורה 3 ואילך). בהקשר זה יש לציין, כי המתלוננת אישרה שהיא מצולמת בשתי תמונות מהמסיבה, אותן הציג לה הסניגור (ר' בפרוטוקול, עמ' 63 שורה 3 ואילך), אך חזרה וציינה כי שתתה כוס וחצי (כוס ושוט) (שם,

עמ' 64 שורה 25 ואילך) (מדובר בתמונות נ/4 ונ/5, שהודפסו מתוך סרטוני המסיבה שהוגשו במסגרת ת/22).

43. הסניגור חקר את המתלוננת על כך שהתכתבה כאמור בוואטסאפ עם קובי ונירה, למרות שהם עדים פוטנציאליים. המתלוננת השיבה כי באותו שלב היא לא הגישה תלונה ואף לא התכוונה לעשות זאת, אלא בעיקר הוטרדה מה"אאוטינג" שעשו לה השניים בכך שפנו ליוה"ל ועל כך היו ההתכתבויות (בפרוטוקול, עמ' 61 שורה 25 ואילך). עוד יש לציין כי הסניגור חקר את המתלוננת גם על נסיבות הקלטת שיחת הטלפון מיום שישי (כזכור, הקלטה שהחלה רק במהלך השיחה וכוללת את ארבע הדקות האחרונות שלה) - עד כדי טענה שהמתלוננת הקליטה את כל השיחה והעבירה לחוקרים רק את מקצתה - אך לא שאל שאלות לעניין תוכנה של השיחה (שם, עמ' 68 שורה 5 ואילך).

(2) עיקר גרסתה של נירה:

44. ההודעה שנגבתה מנירה (ביום 09.12.18, סומנה ת/26), הוגשה במסגרת תיק המוצגים, ומטעם ההגנה הוגשה גם תרשומת ב"כ המאשימה אודות הדברים שאמרה במהלך פגישת ההכנה (נ/21). נירה היא בעצמה קצינת חקירות בכירה - בדרגת רפ"ק - אך למרות זאת טענה כי לא קראה את הודעתה שעליה חתמה; וכדבריה: **"לצערי לא קראתי את העדות במח"ש, היתה עדות ארוכה ומתישה. אני בן אדם מבוגר וצריכה לקחת אחריות על הדברים אבל כשקראתי את העדות יש שם דברים שזה לא נוסח שלי ולא צורת התבטאות שלי..."** (בפרוטוקול, עמ' 92 שורה 22 ואילך). בנסיבות אלה, וכאשר השינויים בגרסת העדה התייחסו להיבט המיני בהתנהגות הנאשם, קיבלתי את בקשת ב"כ המאשימה להכריז על העדה כעוינת ולאפשר חקירתה הראשית על דרך חקירה שכנגד, אך תוך הגבלת החקירה להיבט הנ"ל בלבד נוכח העובדה שהודעת העדה הוגשה כאמור לפני (ר' ההחלטה שם, בעמ' 91).

45. עוד יש לציין, בהקשר לגרסתה של נירה, כי הוגש מייל שכתבה היוה"ל"ן (בזמנו, תנ"צ יפעת שקלר), הכולל דיווח על שיחת הטלפון שקיבלה מנירה (ביום 06.12.18). כפי שנכתב במייל, נירה סיפרה ליוה"ל"ן - כשקובי נוכח עמה - על הנסיעה חזרה למכללה בתום הערב: **"...לדבריה נראה היה כי רפ"ק דודי הרוש (הנאשם - ש.א.) מטריד את (המתלוננת). (המתלוננת) לדבריה לא הגיבה ונירה אמרה שנראה שהוא מנצל את מצבה (חששה ש) (המתלוננת) השתכרה). בשלב מסוים (המתלוננת) הרגישה רע וביקשה לעצור כדי להקיא. מיד לאחר שחזרו לנסיעה לדבריה דודי המשיך במעשיו. כאשר הגיעו למכללה נירה לקחה את (המתלוננת) לחדר ונשארה לישון איתה כדי לוודא שהיא בסדר".** עוד צוין כי לא היה ברור לנירה מה המתלוננת זוכרת מהאירוע וכאשר הסתבר לה, לאחר מספר ימים, כי המתלוננת אמנם זוכרת, החליטה לדווח (ר' במייל היוה"ל"ן, שנכלל בת/4. המייל הוגש גם כמוצג ההגנה נ/13).

46. בהודעתה במח"ש סיפרה נירה כי בתום הערב ובחזרה מהמועדון לרכב המתלוננת והנאשם הלכו חבוקים, כאשר לאחר הכניסה לרכב **"היו צחוקים, בדיחות. קלטתי שהחברה קצת שתויים. והתחלנו לנסוע"** (ת/26, שורה 8 ואילך). לדבריה: **"בדרך כשאני נוהגת משהו משך את תשומת ליבי מאחור והסתכלתי במראה האמצעית ברכב כדי לראות מה קורה מאחור ואז ראיתי את היד של דודי נשלחת מספר פעמים לעבר ראשה של (המתלוננת) מלטף אותה בשיערה ובכתף וביד בעצם בחלקי גוף שמאלי שלה. זה מה שיכולתי לראות..."** (שם, שורה 11 ואילך). **"במהלך המשך**

הנסיעה שמעתי את (המתלוננת) אומרת 'אני צריכה להקיא' לא היה לי איפה לעצור זה היה בזמן שהיינו על כביש 1... אז קובי התפקס ואמר ל(מתלוננת) תחזיקי מעמד תיכף נעצור, דודי בזמן הזה, אמר לי 'נירה את בסדר, את יכולה להמשיך לנהוג? אם לא אני ינהג במקומך' וצחק. אני אמרתי לדודי 'כן אני יכולה להמשיך לנהוג' ואז פתאום הרגשתי פתאום חושך בעיניים דודי פשוט כיסה בידיו את עיני תוך כדי נהיגה שלי. זה היה למשך מספר שניות ואני צעקתי לו 'תגיד לי, אתה מטומטם, מה אתה עושה'" (שם, שורה 14 ואילך).

47. נירה סיפרה על העצירה הראשונה בצד הדרך והמשך הנסיעה עד לתחנת הדלק, כאשר המתלוננת נשענת על משענת הכיסא שלפניה, בו כאמור ישב קובי. נירה ציינה כי בתחנת הדלק, לאחר שהמתלוננת הקיאה, היא וקובי ליוו אותה למבנה השירותים, כאשר קובי נשאר בחוץ (ת/26, שורה 31 ואילך). המתלוננת נראתה חלשה ולכן השניים הושיבו אותה על כיסא שהביא אחד העובדים בתחנה (שם, שורה 37 ואילך). נירה מסרה כי הנאשם הסתובב במקום, "ואז דודי הגיע אלינו מחוץ וטוב לב. שאל 'מה קורה הכל בסדר' עם ידינו מושטות כדי לחבק את (המתלוננת). אני כבר על סמך מה שראיתי במראה של הרכב קודם. לא הייתי מעוניינת שיתקרב אליה בטח לא בשלב הזה. ואמרתי לקובי 'קובי תעיף אותו לאוטו' אני זוכרת שקובי תמך ב(מתלוננת) החזיק בה ואני הדפתי אותו שלא יתקרב אליה" (שם, שורה 42 ואילך). הנאשם חזר לרכב והתיישב במושב הנהג, ונירה ציינה כי חששה שייסע מהמקום ולכן ביקשה מקובי שיפקח עין.

48. לבסוף, לאחר שנסעו מתחנת הדלק והגיעו למכללה, נירה וקובי עזרו למתלוננת לעלות לחדרה. כיוון שהשותפה של המתלוננת נעדרה מהחדר, ולאחר שקובי שאל את נירה איך המתלוננת תעבור את הלילה, נירה נשארה לישון עמה (ת/26, שורה 52 ואילך). נירה סיפרה על הקושי של המתלוננת לצאת מהחדר ביום שלמחרת וכן, בהמשך, על סדנת המשוב. לדבריה, במהלך הסדנה, כשהנאשם אמר - בהתייחס למתלוננת - "לי אין בעיה להסתכל בקנקן וגם בתוכו", אזי המתלוננת "הסתכלה עלי ואני עליה, סוג של מבט שמבין את המשמעות" (שם, שורה 70 ואילך).

49. נירה ציינה כי לא ידעה מה לעשות, שכן לא הבינה מה עמדתה של המתלוננת בעניין, אך בהפסקה שתיהן דיברו והמתלוננת התייעצה עמה מה לעשות; ובהמשך הוסיפה: "לא שראיתי משהו שהוא חד משמעי שהיא התנגדה או סירבה, משום שלא יכולתי להגיד בבירור שהוא ניצל במודע את המצב שלה. ועוד הוספתי ואמרתי ל(מתלוננת) שראיתי במראה שהוא שלח ידיים אליה, ואז היא אמרה לי 'את עוד לא ראית כלום' פה הבנתי שקרה משהו... אמרתי ל(מתלוננת) שתדע שאנחנו היינו שם בשבילה וגם בתחנת הדלק שעצרנו שהיא תקיא הוא ניסה להתקרב אליה שוב ואני הדפתי אותו, כי לא ידעתי אם היא זוכרת את זה" (ת/26, שורה 79 ואילך). עוד סיפרה נירה על שיחותיה עם קובי והחלטתם לפנות במשותף ליוהל"ן, על אף הפצרותיה של המתלוננת שלא לעשות כן, ועל שיחת הטלפון עם היוהל"ן.

50. בפגישתה של נירה עם ב"כ המאשימה, היא הסתייגה במידה מסוימת מהאמור בהודעתה (ר' בתרשומת נ/21), ובעדותה בבית המשפט אמרה: "אני ביקשתי לחדד בהכנה לגבי הליטופים שהופיע בעדות (ההודעה במח"ש - ש.א.). שראיתי ליטוף בשיער, בכתף ובחלק השמאלי של הגוף. ואמרתי שאני לא אמרתי את זה. מה שכן ראיתי... היתה תנועה שמשכה את תשומת לבי וכשהסתכלתי מהמראה כל שראיתי זה ליטוף אחד בשיער (מדגימה על השיער). לא יכולתי לראות מעבר במראה אפשר לראות רק עד הכתף" (בפרוטוקול, עמ' 88 שורה 24 ואילך), אם כי

צינה שאולי דובר בשני ליטופים.

51. עוד אמרה נירה, בבית המשפט, "אני לא צינתי בשום מקום בעדות שראיתי משהו לא כשר. אני חייבת להתייחס לדברים של היהול". דיברנו אני וקובי, שהוא אמר ש(המתלוננת) אמרה לו שקובי שלח ידיים, זה הביטוי שלה ולא השתמשתי בביטוי כזה... לא אמרתי שהוא מטריד אותה, לא אמרתי שנראה היה שהוא מטריד אותה. כשאני חושבת על זה אני חושבת שהייתי צריכה לחדד את העובדה במח"ש" (בפרוטוקול, עמ' 92 שורה 10 ואילך).
52. ב"כ המאשימה שאלה את נירה מדוע בתחנת הדלק ראתה צורך להרחיק את הנאשם מהמתלוננת, אם לא היה משהו חריג בהתנהגותו, ונירה השיבה ש"הסיטואציה היא מתוך רצון להרחיק ולהרגיע מצב" ולא משום שחשבה שהנאשם יוכל לפגוע במתלוננת (בפרוטוקול, עמ' 93 שורה 7 ואילך). בהמשך שאלה ב"כ המאשימה לגבי דבריה של נירה בהודעתה אודות שליחת ידיים. נירה חזרה וטענה שזו לא צורת התנסחות שלה (שם, שורה 18), אם כי בהמשך הוסיפה: "יכול להיות שאמרתי שהוא הושיט יד והיא כתבה שלח יד. המשמעות היא שהוא שלח יד ללסף אותה. אני מוכנה לעמוד מאחורי זה שהוא שלח יד" (שם, שורה 32 ואילך; עמ' 108 שורה 27).
53. ב"כ המאשימה הטיחה בנירה כי ניסיונה לצמצם כיום את חומרת המעשים, שאותם ראתה בזמן אמת, נובע מכך שלא דיווחה עליהם - לא מידית וגם לא במהלך מספר ימים לאחר מכן. ואולם, נירה הכחישה טענה זו והוסיפה שלא דיווחה כי לא היה לה על מה לדווח עד לשלב שבו המתלוננת אמרה לה "את עוד לא ראית כלום" (בפרוטוקול, עמ' 94 שורה 14 ואילך). נירה אף הוסיפה וטענה כי גרסת המתלוננת, שלפיה היא (נירה) אמרה לה בבוקר למחרת המסיבה שראתה את הכול ומדובר בגועל נפש היא "שקר" (שם, שורה 30).
54. בחקירתה הנגדית אישרה נירה, לשאלת ב"כ הנאשם, כי המתלוננת והנאשם נראו כאנשים שצרכו אלוהול (בפרוטוקול, עמ' 95 שורה 30 ואילך), ובהמשך צינה דיבורים שטותיים, כמו המילה "שתת" (שם, עמ' 98 שורה 1). עם זאת הבהירה נירה כי הליטוף של הנאשם את המתלוננת - בשיער ובכתף - היה בתחילת הנסיעה, לפני שהמתלוננת ביקשה להקיא (שם, עמ' 99 שורה 1 ואילך). עוד יש לציין, כי לשאלת הסניגור בהקשר של מיכאל צינה נירה שלא ראתה את המתלוננת מדברת עמו (שם, עמ' 97 שורה 27 ואילך).
55. ב"כ הנאשם חקר את נירה לגבי הדברים שהמתלוננת סיפרה כי אמרה לה. נירה אישרה שאמנם אמרה למתלוננת, לאחר סדנת המשוב, כי "ראיתי שהתכווצת" כשהנאשם פנה אליה (בפרוטוקול, עמ' 105 שורה 20), אך הכחישה כי הוסיפה ואמרה שהנאשם הוא "פח אשפה". ב"כ הנאשם ביקש את התייחסותה של נירה לדברי המתלוננת שלפיהם "נירה אמרה שהיא לא ידעה כמה אני זוכרת והיא לא רצתה לזהם לי את המחשבות" (ר' ת/23, שורה 48 ואילך), ונירה השיבה: "יכול להיות שאמרתי משהו דומה", אם גם במינוח שונה (בפרוטוקול, עמ' 107 שורה 28). בהמשך הכחישה נירה שהמתלוננת הוסיפה ואמרה לה שהיא זוכרת הכל ולא היתה שיכורה, וזאת משום שהמתלוננת לא יכלה לומר שלא היתה שיכורה "אחרי מה שהיה" (שם, עמ' 108 שורה 6).

(3) עיקר גרסתו של קובי:

56. ההודעה שנגבתה מקובי (ביום 09.12.18, סומנה ת/25), הוגשה למעשה חלף עדותו הראשית,

בצירוף תמצית הדברים שהוסיף במהלך פגישת ההכנה עם ב"כ המאשימה (ת/25א. ר' בפרוטוקול, עמ' 69 שורה 14 ואילך). קובי מסר כי בסיום הערב התעכב מעט ביציאה מהמועדון, כדי לשוחח עם חברים, וכשיצא ראה את המתלוננת והנאשם הולכים מחובקים לכיוון הרכב (ת/25, שורה 2 ואילך). לדבריו, הם נראו שיכורים וכששאל את המתלוננת אם שתתה הרבה היא השיבה **"לא שתת"** ועל כך צחקו. קובי ציין עוד התנהגות תמוהה של הנאשם, אשר במהלך הנסיעה שם את ידיו על עיניה של נירה, הנהגת, והיא צעקה לו **"מפגר"** (שם, שורה 21).

57. קובי תיאר כי בהמשך הדרך ניסתה המתלוננת לפתוח את הדלת כדי להקיא ועל כן הוא אמר לנירה לעצור בצד. קובי סייע למתלוננת לצאת מהרכב, אך כיוון שראה שהמקום מסוכן מבחינת התנועה אמר שצריך להמשיך לתחנת הדלק (ת/25, שורה 12 ואילך). קובי ציין כי ביקש מהמתלוננת לתת לו יד, כדי לוודא שלא תפתח את הדלת, והיא הניחה עליה את הראש. כאשר הגיעו לתחנת הדלק פתח קובי את הדלת למתלוננת והיא הקיאה. לדבריו: **"אמרתי לנירה שבוא תתקדם לכיוון השירותים. שטפנו לה פנים. כל הזמן הזה דודי מאחורה ברכב. הוא יצא מהאוטו ואז נירה אמרה לי 'קח קח אותו מפה תחזיר אותו חזרה לאוטו'"** (ת/25, שורה 16 ואילך). קובי ציין כי הוא חושב שהנאשם גם הקיא שכן ראה אותו הולך לצד, **"רוכן ונראה מקיא"** (שם, שורה 24 ואילך).

58. קובי ציין כי למחרת פגש במתלוננת, שלא הגיעה למסדר הבוקר משום שכאב לה הראש, ראה שהיא נבוכה ואמר לה **"שהכל בסדר ושאת לא הולך לספר מה שהיה"** (ת/25, שורה 27 ואילך). למחרת סדנת המשוב פנתה אליו המתלוננת וביקשה לשוחח עמו **"היא סיפרה לי שבאותו ערב בדרך נסיעה מהמועדון עד למקום שבו עצרנו פעם ראשונה כדי להקיא דודי שלח לה ידיים ונגע בה היא לא אמרה לי איפה ואני לא שאלתי כי הייתי בשוק והיא גם סיפרה שאחד דחף אצבעות שלו לפה של השני... אני נבהלתי ואמרתי לה שנייה שנייה ובמקום אמרתי לה רגע את יודעת שצריך לדווח על זה ושאלתי למה לא אמרה לי במקום..."** (ת/25, שורה 35 ואילך, שורה 91 ואילך).

59. קובי מסר כי המתלוננת ביקשה ממנו שלא לדווח, שכן סיפרה לו את הדברים כחברה והדיווח יפגע בה הן בבית והן בעבודה, וגם ביקשה שלא ידבר על כך עם נירה (ת/25, שורה 39 ואילך, שורה 113. ר' גם התכתבותו עם המתלוננת בוואטסאפ, בת/9). ואולם, לאחר התלבטות דיבר קובי עם נירה ובהמשך פנו שניהם יחדיו ליוהל"ן. נירה התקשרה ליוהל"ן, שמה את השיחה על רמקול וניהלה אותה בנוכחותו (ר' גם מייל היוהל"ן, המצורף לת/4).

60. קובי חזר ואמר כי הוא לא היה מודע להתרחשויות במושב האחורי ברכב; וכדבריו: **"אני חוזר ואומר שלא הבנתי שאני עד לשום חלק מהאירוע. לא ראיתי שום דבר חריג... נירה אמרה שהוא ליטף לה את הראש. אני לא שמתי לב לנגיעות ביניהם"** (ת/25, שורה 81 ואילך).

61. בחקירה הנגדית נשאל קובי כמה פעמים האם ראה את מיכאל כשיצא מהמועדון, והשיב שאינו זוכר (בפרוטוקול, עמ' 69 שורה 30) תוך שהבהיר **"יצאו כל הקבוצה אני לא זוכר פרטני מי היה שם בחנייה"** (שם, עמ' 70 שורה 16). עוד נשאל קובי על האווירה ברכב, תוך טענת ב"כ הנאשם שנוסעי הרכב **"צחקו, כמו מפגרים"** (שם, שורה 33 ואילך). קובי השיב שהאווירה היתה טובה ושלא ייחס חשיבות לטעות של המתלוננת במילה **"שתת"**, בהסבירו: **"אני לפעמים כשאני לא שותה או כל בן אדם אחר, לפעמים מתבלבלים במילים יכול להיות אני לא מייחס את זה לשתייה"** (שם, עמ' 72 שורה 13 ואילך).

62. הסניגור חקר את קובי ממושכות לגבי המגע הפיסי שהיה בינו לבין המתלוננת במהלך הנסיעה, מתוך מגמה לייחס לו את הליטוף והנגיעות בשיער ובגב המתלוננת, אך הלה שלל זאת קטגורית. קובי הסביר כי המתלוננת ישבה מאחוריו, הוא הניח את ידו הימנית לאחור והמתלוננת הניחה את ראשה עליה (בפרוטוקול, עמ' 74 שורה 17 ואילך). בשום שלב הוא לא ליטף את ראשה, פניה או שיערה, ובהתחשב במיקום ישיבתם מעשים כאלה גם לא התאפשרו מבחינה פיזית (שם, עמ' 75 שורה 11 ואילך). עוד נחקר קובי על פרטי הפרטים של ההתרחשות בתחנת הדלק. קובי הבהיר כי הוא ונירה הם ששלחו את הנאשם לקנות בקבוק מים (שם, עמ' 77 שורה 4), ועמד על גרסתו שלפיה נירה ביקשה להרחיק את הנאשם מהמתלוננת (שם, שורה 25).

63. קובי העיד כי במהלך הנסיעה סבר שהמתלוננת שתתה יותר מדי, ועל רקע זה הקיאה והתנהגה כפי שהתנהגה, כאשר רק בשלב מאוחר יותר הבין שהיא סובלת מבעיה בריאותית (בפרוטוקול, עמ' 79 שורה 33). עוד ציין קובי, כי כל עוד סבר שמדובר בשתייה מוגזמת, אמר למתלוננת שהדברים יישארו ביניהם, אך מרגע שנחשף לתלונה על עבירת מין, צו מצפוני חייבו לדווח על אף הפצרותיה של המתלוננת להימנע מכך (שם, עמ' 80 שורה 6 ואילך; עמ' 81 שורה 14 ואילך; עמ' 82 שורה 30 ואילך).

(4) עיקר גרסתו של מיכאל:

64. כזכור, מיכאל היה חניך נוסף בקורס, שלפי גרסת המתלוננת היא פגשה בו לאחר תום המסיבה ובדרך לרכב. שתי ההודעות (הקצרות) שנגבו ממיכאל - המשרת במח"ש במפלג המודיעין - הוגשו חלק חקירתו הראשית (ת/10, מיום 10.12.18; ת/11, מיום 12.12.18. ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 5).

65. מיכאל מסר כי **"בסיום האירוע בתל אביב באותו לילה יצאנו החוצה השעה היתה כבר מאוחרת, עמדנו אני ו(המתלוננת) משהו כמו 10 דקות בחוץ ודיברנו. זו היתה שיחת חולין"** (ת/10, שורה 9 ואילך). מיכאל מסר שהמתלוננת לא נראתה שיכורה ולא נדף ממנה ריח של אלכוהול, והשיחה עמה היתה נורמטיבית. בהודעה נוספת התבקש מיכאל לפרט מה היה תוכן השיחה ומסר שאינו זוכר, שכן דובר בשיחת חולין, אך ציין שהמתלוננת לא אמרה לו שאינה חשה בטוב והוא גם לא הבחין שאינה חשה בטוב (ת/11, שורה 3 ואילך).

66. עוד מסר מיכאל כי, מספר ימים לפני גביית ההודעה הראשונה ממנו, **"ראיתי את (המתלוננת) בוכה זה היה מחוץ לכיתה שנקראת מליאה... ניגשתי ל(מתלוננת) ושאלתי מה קרה והיא אמרה שהכל בסדר. היא היתה נראית שונה מהרגיל משך אותו יום, מכונסת בעצמה חובשת משקפים כהות כל היום. לא כהרגלה"** (ת/10, שורה 5 ואילך). אשר לנאשם מסר מיכאל כי הוא מכיר אותו שנים רבות, ולשאלה האם הבחין שהיה שיכור לאחר המסיבה השיב: **"לא יכול להגיד לך... כולם שתו והיו בראש טוב"** (שם, שורה 27).

67. בחקירה הנגדית אישר מיכאל כי היה חניך בקורס, גם בעת שנגבו ממנו ההודעות, ושהנאשם שימש במהלך הקורס כ"רפלקטור" שלו. ב"כ הנאשם שאל את מיכאל האם הוא שתה אלכוהול באירוע והלה השיב בשלילה משום שנהג (בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 8). הסניגור הציג למיכאל תמונה מהמסיבה, בה הוא מחזיק בבקבוק (סומנה נ/1ה), והטיח בו כי שתה אלכוהול. מיכאל השיב שלא ניתן לראות בתמונה האם מדובר במשקה אלכוהולי (בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 32), הבהיר כי אינו זוכר מה שתה במסיבה

והוסיף כי הוא נהג בחזרה ואינו נוהג לשתות אלכוהול בנסיבות כאלה (שם, עמ' 29 שורה 16).

68. אשר לשיחה עם המתלוננת ונסיבותיה חזר מיכאל על התיאור שמסר בהודעותיו. לשאלת ב"כ הנאשם הבהיר מיכאל כי בעת ששוחח עם המתלוננת הנאשם, קובי ומירה לא עמדו לידם (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 4), וכן אישר כי השיחה התנהלה במרחק של 200 מטר לערך מהכניסה למועדון (שם, שורה 14). יש להעיר כי הגם שטענת ההגנה היא כי השיחה בין מיכאל לבין המתלוננת לא היתה ולא נבראה, הטענה לא הוטחה ישירות במיכאל (להבדיל מבמתלוננת). בהקשר זה הסתפק הסניגור בשאלה האם זה "הגיוני" שהמתלוננת תצא מהמסיבה ותשוחח עמו 10 דקות 200 מטר מהמועדון, ומיכאל השיב: "ללא ספק" (שם, שורה 33).

(5) עיקר הודעות העדים שהוגשו בהסכמה:

69. כפי שאזכר לעיל, הודעות של שלושה עדים הוגשו בהסכמה, מבלי שזומנו להעיד בבית המשפט. מדובר בשלושה קצינים ששירתו יחד עם המתלוננת, בתקופות שונות, אשר נחשפו בעבר למצבה הרפואי.

70. רפ"ק יובל אברגיל מסר כי שירת עם המתלוננת במשך מספר שנים באותה היחידה, הגם שבתפקיד שונה. לדבריו, היה אירוע שבו הוא נסע יחד עם המתלוננת, כחוקרת מובילה, לפעילות של "שיגור עד מדינה למפגש על מנת להקליט", ו"כשחזרנו אני זוכר... היא לא הרגישה טוב. אני לא זוכר אם עצרנו והיא הקיאה והמשכנו, אבל היא לא הרגישה טוב" (ת/14, שורה 10 ואילך). רפ"ק אברגיל הבהיר כי לא היה מדובר ב"אירוע דרמטי" והמתלוננת לא התעלפה.

71. סנ"צ גיל בן שושן, שבעת החקירה היה מפקדה הישיר של המתלוננת, מסר כי לאחר טיול של המפלג, בצפון הארץ, המתלוננת "סבלה מאוד מסוג של מגרנות, כאבים מאוד רציניים שאילצו אותה שלא לחזור הביתה... ולנוח או לבלות מספר שעות במנוחה עד שהיא הרגישה יותר טוב והמשיכה בנסיעה ואז היא סיפרה לי שהיא סבלה מכך מספר פעמים" (ת/15, שורה 7 ואילך). עוד מסר, כי ככלל המתלוננת "מתפקדת כרגיל, מגיעה רגיל לעבודה, לא מחסירה ימי עבודה" (שם, שורה 37 ואילך).

72. רפ"ק עידן אדירם התייחס לאירוע שתיאר סנ"צ בן שושן ומסר כי הוא זה שנסע עם המתלוננת בחזרה מהטיול בצפון הארץ, ברכב המשטרתי שלה. רפ"ק אדירם תיאר כי בשלב מסוים המתלוננת חשה שלא בטוב והם התחלפו בנהיגה. כדבריו: "הנסיעה היתה מאוד קשה עבורה, היא אמרה לי שהיא סובלת מבחילה מאוד קשה. במהלך הנסיעה עצרתי מספר פעמים במפרצי חנייה..." (ת/16 שורה 36 ואילך). באחת העצירות הקיאה המתלוננת ורפ"ק אדירם סייע לה למצוא צימר שבו תוכל לנוח ולהתאושש.

(6) עיקר עדויות חוקרי מח"ש:

73. מבין חוקרי מח"ש בתיק העידו לפניי דובי שרצר (הממונה על החקירה), אמיל לוינסקי (ראש שלוחת ירושלים במח"ש), וכן החוקרות רוני שמואלי ונעה לימור (החוקרות שגבו את מרבית ההודעות). יובהר, כי המסמכים הנוגעים לחוקרים אלה, כמו גם החוקרים שלא זומנו לעדות, הוגשו במסגרת תיק

מוצגי התביעה.

74. החוקר שרצר העיד בבית המשפט על דיווח שהגיע אליו אודות פנייה מהיוהל"ן, שבעקבותיו הנחה את החוקר לוינסקי לפנות ליוהל"ן ולקבל ממנה דיווח בכתב (בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 28 ואילך). החוקר שרצר גם שוחח קצרות עם המתלוננת, שהתלבטה מאוד בשאלה האם להתלונן אם לאו - בין השאר בשל מעמדו של הנאשם וקשריו עם קצינים בכירים - והבהיר לה שזו "**החלטה שלה בלבד**" (ר' במזכרו ת/5). החוקר שרצר הוסיף כי דובר במקרה מיוחד במובן זה ששני המעורבים - המתלוננת והנאשם - היו מוכרים לו, כאשר שניהם חניכים בקורס פו"מ ומכאן גם בקשת המשטרה לסיים את הטיפול בתלונה "**מהר ככל שניתן**" (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 12 ואילך).
75. ב"כ הנאשם הטיח בחוקר שרצר כי הורה על פתיחת חקירה עוד בטרם הוגשה ונגבתה תלונה, כאשר נירה וקובי נחקרו עוד קודם לגביית ההודעה מהמתלוננת (הגם ששלושתם נחקרו באותו היום, 09.12.18). החוקר שרצר השיב כי קיימת למח"ש סמכות לפתוח בחקירה גם בטרם הגשת תלונה (בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 9 ואילך). בכל מקרה, מרגע שמח"ש קיבלה פנייה מהיוהל"ן בצירוף בקשה לחקירה מהירה, התחילה בדיקה יעילה של האירוע (שם, עמ' 11 שורה 4 ואילך). זאת, גם תוך התחשבות בכך שטיפול בתלונות מהסוג הזה פוגע "**בקצין מעולה כמו הנאשם פה**" (שם, שורה 27 ואילך).
76. ב"כ הנאשם שאל את החוקר שרצר מדוע מכל משתתפי המסיבה זומן לגביית הודעה רק מיכאל, שבעצמו משרת במח"ש, אך החוקר הבהיר שדובר בעד רלוואנטי משום ששוחח עם המתלוננת לפני שעלתה לרכב (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 23). ב"כ הנאשם הטיח בחוקר שרצר כי ניתן היה לבצע עוד פעולות חקירה רבות, כגון חקירת עדים נוספים ממשתתפי המסיבה או בדיקת מכשירי הטלפון של כל משתתפי המסיבה. החוקר דחה טענות אלה, באומרו כי נחקרו האנשים שהיו בסמוך לאירוע הרלוואנטי (שם, עמ' 13 שורה 30 ואילך), שאין טעם בבדיקת מכשירי טלפון כה רבים וכן שמדובר בפעולות חקירה שלא נעשית בחקירת אירועים דומים (שם, עמ' 14 שורה 28 ואילך).
77. עוד שאל הסניגור מדוע הסרטונים ממצלמות האבטחה של תחנת הדלק נתפסו רק בשלב מאוחר יחסית, והחוקר שרצר חזר וטען כי ההתרחשות בתחנת הדלק היתה פריפריאלית, "**בשוליים**" (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 13 ושורה 21). יש לציין כי הסרטונים האמורים הוגשו לפני במסגרת הדיסקים ת/22 ות/28, וכן הוגש דו"ח צפייה (ת/18). כזכור, הסרטונים מתעדים התרחשויות שאירעו לאחר מעשי הנאשם, ולא עולים בהם עניינים מהותיים.
78. כאן יצוין, כי בסרטון (בת/22), הנקרא "**4mpump מסילת ציון**", זמן מה לאחר שהנהגת (נירה) יוצאת מהרכב נראה הנאשם יוצא כשעל צווארו שרשרת פרחים. הנאשם מניף את ידיו, ניגש לצד, רוכן לכיוון הקרקע ונראה כמקיא (החל מדקה 01:08:41 - מדובר בשעון זמן אמת, כאמור במזכר ת/17). בדקה 01:14:35 נראה הנאשם פותח את דלת הנהג ומתיישב במושב הנהג. לאחר זמן מה הוא שוב יוצא מהרכב, ניגש לצד ורוכן שוב לכיוון הקרקע. בדקה 01:20:23 נראה הנאשם פותח את הדלת שמאחורי הנהג, אווז דבר מה שחור, כנראה בגד, ומניח אותו על המושב, סוגר את הדלת, ולאחר מכן שוב פותח אותה ומתיישב ברכב. נירה נכנסת למושב הנהג ובדקה 01:28:17 יוצא הרכב מהמקום.
79. החוקר לוינסקי, כאמור ראש שלוחת חקירות מח"ש בירושלים, בה נחקר המקרה, תיאר את נסיבות קבלת הדיווח וההתנהלות - תחילה בפניה מהחוקר שרצר ולאחר מכן בשיחה עם היוהל"ן - במזכר

שערך (ר' ת/4. ר' גם מזכר החוקרת בת שבע, אשר שוחחה עם המתלוננת, ת/6). גם החוקר לוינסקי נשאל, בחקירה הנגדית, מדוע נחקרו נירה וקובי לפני המתלוננת, והשיב כי משנודע לרשות חקירה על חשד לביצוע עבירה עליה לפתוח בבדיקה או בחקירה, הכוללות גביית הודעות. עוד הוסיף, כי ישנן סיטואציות לא מעטות "בהן בטרם גביית תלונה נבדקת גם המעטפת הנסיבתית שאותה ניתן לבדוק באמצעות עדי ראיה..." (בפרוטוקול, עמ' 113 שורה 32 ואילך).

(7) עיקר הודעות הנאשם והעיומות:

80. מהנאשם נגבו שתי הודעות באזהרה, הראשונה ביום 09.12.18 (סומנה ת/1) והשנייה למחרת היום, ביום 10.12.18 (סומנה ת/2). ההודעה השנייה החלה בעריכת עיומות בין הנאשם לבין המתלוננת וגבייתה נמשכה לאחר שהעיומות הסתיימו. שתי ההודעות (והעיומות) תועדו הן באודיו והן בווידיאו (ר' בדיסק ת/22) ותמליליהן הוגשו מטעם ההגנה (נ/29 ונ/30 לת/1, נ/31 לת/2 ולעיומות. תמלול המאשימה לעיומות הוגש בת/3).

(א) ההודעה הראשונה (ת/1):

81. בטרם גביית ההודעה הראשונה נועץ הנאשם בעו"ד, ובתחילתה טען כי ההאשמה כלפיו היא "הזויה" (ת/1, שורה 9 ואילך). הנאשם תיאר היכרות ארוכת שנים עם המתלוננת וציין כי בקורס בחר בה כ"רפלקטורית" "מתוך הערכה והיכרות ארוכת שנים שהיא תוכל לשקף לי את התנהגותי ואת התרשמותי ממני" (שם, שורה 16 ואילך). הנאשם תיאר את מסיבת הקריוקי, בציינו כי היתה בה שתיה חריפה. לדבריו, הוא שתה "כוס בירה וקצת וודקה", אך בהמשך הוסיף כי שתה גם "שלוש ארבע" כוסיות של משקה מעורב (שם, שורה 20 ואילך). הנאשם נשאל אם היה שיכור והשיב: "לא אבל היינו בראש סבבה כולנו צחקנו" (שם, שורה 24, שורה 66).

82. הנאשם ציין כי בתום האירוע "אני שילמתי את החנייה וכשחזרתי כבר כולם ישבו ברכב... כשנכנסתי לרכב והתחלנו בנסיעה (המתלוננת) התלוננה שכואב לה הראש ובהמשך הדרך שיש לה בחילות והתחיל[ה] להתלונן ולהיאנח ולהישען על החלון ולטעון שיש לה בחילה ושיפתחו חלון. היא כמעט שבכתי, לקחתי לה את יד שמאל ושמתי את היד שלי עליה... וככה אני מחזיק לה את היד ואומר לה שהכל בסדר. זה היה בערך מתי שהוא באילון. היא התחילה להרגיש שמשו עולה לה והיא עומדת להקיא. ואז קובי שאל אותה וכולם דאגו לה ואני שוב אומר לה שהכל יהיה בסדר. ואז קובי זרק איזה משהו מצחיק לא זוכר מה משהו שצחקנו ואז הידיים שלנו שהיו אוחזות ושלובות אחת בשנייה ואמרתי לה הנה ואז הרמתי את הידיים שהיו משולבות והתכוונתי להרים את היד לכיוון הפה ולנשון אותה ואני לא זוכר אם היה מגע בפה" (ת/1, שורה 30 ואילך).

83. הנאשם נשאל כמה פעמים ניסה להרים את ידה של המתלוננת לעבר פיו והשיב "פעם אחת". לשאלה האם נשך אותה בסופו של דבר, הוסיף הנאשם ואמר: "נראה לי שלא זה נעצר בחצי הדרך וירדו הידיים" (ת/1, שורה 43). בהמשך טען הנאשם כי אחז בידה של המתלוננת "פעמיים. בזמן שבכתי והיה לה קשה והיו לה סחרחורות והיא רצתה להקיא" (שם, שורה 47). הנאשם נשאל כיצד נשיכה ביד היתה אמורה לסייע למתלוננת, שלפי תיאורו נאנקה ונתמכה בחלון. הנאשם השיב, "זה

ברמה של להעיר אותה שתתאפס" (שם, שורה 52 ואילך), וכשנשאל שוב האם נשך הוסיף: "לא אז קובי זרק משהו של לא מרגישה כן מרגישה, לשם זה התחבר" (שם, שורה 58. ר' גם במקום הרלוואנטי בתמליל החקירה, שם חזר הנאשם וציין שאינו זוכר אם היה מגע בפיו והוסיף "אני כמעט בטוח שלא" - נ/29 עמ' 26 שורה 10 ואילך).

84. את התנהגות המתלוננת בהמשך הנסיעה לכיוון המכללה תיאר הנאשם כלהלן: "היא בכתה ולא יכלה עצרנו בשול היא פתחה את הדלת היא ניסתה להקיץ וזה היה מסוכן ונסענו ועצרנו בתחנת דל[ק], פתחו לה את הדלת עזרו לה והרימו אותה כי היא התקשתה לצאת, קניתי לה בקבוק מים ביילו שתרגיש יותר טוב" (ת/1, שורה 60 ואילך). הנאשם ציין כי אף הוא הרגיש בחילות "אז דחפתי אצבע לפה והקאתי" (שם, שורה 64), והכחיש כי נגע באזור נוסף בגופה של המתלוננת, מלבד ידה (שם, שורה 68).

85. הנאשם המשיך וסיפר כי בהמשך הקורס הכל היה בסדר, ואף בסדנת המשוב נתנה לו המתלוננת "משוב מדהים". עם זאת, לקראת היציאה הביתה לסוף השבוע הבא הבחין הנאשם שהמתלוננת "מדוכדכת ממש" (ת/1, שורה 74). הנאשם שאל אפוא את המתלוננת האם הכל בסדר והיא השיבה בחיוב, אך הוא חש שלא כך המצב ופיתח ייסורי מצפון על כך שלא שאל והציע עזרה. לפיכך התקשר הנאשם למחרת היום למתלוננת (הכוונה לשיחה מיום שישי); וכדבריו: "התחלתי בשיחה חיובית... ושאלתי מה קרה והיא אמרה שלא אתמם ושאלתי מה קרה והיא טענה שליטפתי אותה ושאני ניסיתי להכניס לה אצבע לפה ברגע זה חרב עלי עולמי. אני אמרתי לה שלא היה אלפית או סנטים של כוונה לגרום לה למשהו והכל נובע מאהבה וזאת לא היתה כוונתי ואני אוהב אותה ומעריך אותה" (ת/1, שורה 79 ואילך).

86. הנאשם, שציין כי אינו מסוכסך עם מי מיושבי הרכב, נשאל מדוע שהמתלוננת תלין עליו והשיב: "מה שאני מאמין שקרה זה שנירה ראתה שאני מחזיק לה את היד ושלתה לה בראש את הרעיון" (ת/1, שורה 87). הנאשם חזר וטען כי אחז בידה של המתלוננת רק לאחר ש"התלוננה על כאבים ועל סחרחורות והתחילה ליילל" (שם, שורה 90). כשהוטח בנאשם שנירה וקובי לא מתארים את "הבכי וגניחות והסבל והיללות", הוא הסביר: "כי היא היתה עם נשימות מהירות והיה לה קשה לדבר. הם לא תיארו את זה כי הם ישבו מקדימה" (שם, שורה 92).

87. הנאשם הכחיש שליטף את ירך שמאל של המתלוננת ("שקר וכזב" - ת/1, שורה 97) וכשהוטחה בו טענת המתלוננת שליקק את אצבעה, אמר: "אני הרמתי לה את היד מתוך כוונה כחלק מהבדיחה שהוא זרק" (שם, שורה 100). כאן ראוי להעיר, נוכח טענות הנאשם לאי דיוקים ברישום הודעותיו, כי חלק זה מופיע גם בהקלטה ובתמליל ההגנה, שם מתומלל כך: "כחלק מהבדיחה שהוא זרק אז הרמתי לה כאילו את היד" (נ/29, עמ' 39 שורה 19). עוד הכחיש הנאשם כי דובר בשלוש פעמים וכי המתלוננת אמרה לו "די". כשהוטח בנאשם שנירה ראתה אותו נוגע בשערה ובכתפיה של המתלוננת, הוא השיב: "לא היה ולא נברא" (ת/1, שורה 115, שורה 128, שורה 135 ואילך).

88. הנאשם נשאל מדוע - כשהאשימה אותו המתלוננת בשיחת הטלפון מיום שישי, בכך שדחף את אצבעה לפיו - הוא הגיב בביטוי "אוי באמת", ועל כך השיב: "כי זה היה נראה לי הזוי" (ת/1, שורה 132). כשנשאל הנאשם מדוע לא הגיב שהדברים לא היו ולא נבראו, הוסיף: "הבנתי שאני מדבר לקיר היא היתה מאוד נחרצת" (שם, שורה 134). בהמשך נשאל הנאשם האם לדעתו היתה המתלוננת שיכורה, והשיב: "כן אבל היתה לה מודעות היא סיפרה בדיוק מה כואב לה" (שם, שורה 135).

(150).

(ב) ההודעה השנייה (ת/2) והעימות (ת/3):

89. גביית ההודעה השנייה החלה, לאחר אזהרת הנאשם, בהכנסת המתלוננת לחדר החקירות ועריכת עימות ביניהם. בעימות חילופי הדברים היו אינטנסיביים, ועל כן העימות לא הוקלד אלא רק תומלל מתוך ההקלטה (ר' ת/2, שורה 9, והתמליל ת/3).

90. בתחילת העימות הכחיש הנאשם את המיוחס לו, טען שנגע ביד שמאל של המתלוננת רק פעמיים ושהיא "ללה". המתלוננת הטיחה בנאשם שהוא "משקר במצח נחושה" (ת/3, שורה 14 ואילך), ובהמשך מסרה את גרסתה כלהלן: "אני נכנסתי לאוטו בסדר גמור. אני דקה לפני זה דיברתי לפני כן עם מיכאל... בחוץ, לא הייתי שיכורה ולא נעליים. יש לי בעיה של בחילות בנסיעות... כשנכנסתי לאוטו הרגשתי מצוין. עוד לפני שהאוטו היה מונע אתה התחלת להתעסק לי עם היד. אני בכלל בכלל לא בכיתי לקח לי עשר דקות עד שהתחלתי להרגיש רע. אני לא הרגשתי רע בהתחלה בכלל, אנחנו צחקנו ודיברנו... אני אזכיר לך אני לא יל[ל]תי, לא בכיתי בשלב הזה בכלל... אתה לא הפסקת להתעסק לי עם היד. אני הייתי המומה קצת, אבל אמרתי אוקיי, לא הבנתי את זה, לא הבנתי את זה. אתה תוך כדי, אתה לא עוזבת לי את היד בכלל רק בשביל ללטף אותי ברגל כמה פעמים ואתה לקחת את האצבע שלי הזאת שלוש פעמים וליקקת לי אותה" (ת/3, שורה 27 ואילך).

91. המתלוננת הוסיפה: "אתה ניצלת את המצב שלי בצורה הכי מחפירה שיכולה להיות... אתה הכנסת לי בפה אחרי שהנסיעה התחילה ואחרי שהתחלת לגעת בי חשבתי להקיא, זה הגעיל אותי. את האצבע, הלשון שלך הרגשתי על האצבע שלי שלוש פעמים, אני משכתי לך את היד ואז התחלתי להרגיש רע אחרי רבע שעה שאתה נוגע בי. נוגע בי בלי שאני רוצה" (ת/3, שורה 41 ואילך).

92. המתלוננת שאלה את הנאשם: "מה לא חיבת אותי בדרך לאוטו?" והנאשם השיב: "לא, אני שילמ[תי], מה?" (ת/3, שורה 58 ואילך). המתלוננת שוב הטיחה בנאשם שחיבק אותה ואף קובי ראה זאת, והלה השיב, שלא לעניין: "את ישבת בתוך האוטו כבר שאני הלכתי לשלם את הכרטיס". המתלוננת חזרה ועמדה על גרסתה והכחישה שדובר בנגיעות מתוך דאגה; וכדבריה: "האצבע שלי בפה שלך מיני לחלוטין" (שם, שורה 155), "בגלל זה הקאתי".

93. לאחר סיום העימות הוצאה המתלוננת מחדר החקירות והמשיכה גביית הודעת הנאשם (השנייה). הוטח בנאשם כי לא רק המתלוננת טענה שחיבק אותה בדרך לרכב אלא גם קובי ונירה. הנאשם טען שהדבר לא זכור לו, לא משום שהיה שיכור, "כי אני פשוט לא זוכר את זה. ואם יצאנו מחובקים אז מה? זה זנית. אז אולי אני אתלונן שהיא הטרידה אותי ונגעה לי במוותן" (ת/2, שורה 17).

94. הנאשם שב וטען שהמתלוננת היתה שיכורה, תוך תיאור דרמטי למדי, כלהלן: "לפי ההתנהגות והריח שלה, היללות האמירות שאין לה אוויר ויש לה בחילות והיא רוצה להקיא עצרנו [פ]עמיים הקיאה את נשמתה, לא הצליחה לעמוד בזכות עצמה, ליוו אותה לרכב. היתה שיכורה גמורה. שני אנשים מרימים אותה כמו שק תפוחי אדמה" (ת/2, שורה 23 ואילך). בהמשך, כשנשאל הנאשם מדוע שהמתלוננת תעליל עליו עלילת שווא, הוסיף: "אני אומר שהיא חיה או היתה

נמצאת במין סיטואציה מבישה של שכרות וחוסר שליטה וזה נורא משפיל ותחושה לא נעימה. אין לי מושג מה גרם ומה התחושה אולי היא קיבלה רושם שונה שאולי קרה משהו. או שאולי הקונטקסט של לקיחת היד היא מינית וזה ממש לא שם" (שם, שורה 42 ואילך).

95. הנאשם הוסיף וטען כי "לא כל ליטוף בראש והנחת יד היא מעשה מגונה", וכשהוטח בו שהוא מכחיש נגיעה בראש, אמר: "גם אם מה [ש] היא אומרת זה נכון זה שום דבר ואין בזה כלום. לא כל מגע הוא בהכרח מיני. למה לצייר את זה בצורה כזאת" (ת/2, שורה 48 ואילך). כשנשאל הנאשם מי מכניס ידיים של מישהו אחר לפיו, השיב: "זה היה בבדיחות הדעת" (ת/2, שורה 52; ר' גם בתמליל נ/31, עמ' 35 שורה 14), אך מיד לאחר מכן הוסיף: "החזקת היד נועדה בכדי לחזק אותה..." (ת/2, שורה 54).

ד. עיקר פרשת ההגנה:

96. מטעם ההגנה העידו הנאשם, עד מומחה (שערך חוות דעת רפואית בעניינה של המתלוננת), וכן שלושה חניכים נוספים מהקורס, שהשתתפו במסיבה, אשר תצהיריהם הוגשו חלף עדותם הראשית. עוד הוגש, בהסכמה וללא חקירה נגדית בבית המשפט, תצהיר נוסף (סומן נ/28). כמו כן, כפי שכבר צוין, מטעם ההגנה הוגש גם תיק מוצגים.

(א) עיקר עדות הנאשם:

97. בעדותו הראשית הרחיב הנאשם בתיאור שירותו במשטרה, היכרותו עם המתלוננת והרקע שהוביל למסיבה, שהתייחדה מערבים קודמים שאורגנו בקורס בכך ש"האלכוהול היה חופשי" (בפרוטוקול, עמ' 118 שורה 23). הנאשם טען שלא ציין בהודעותיו כי בהליכה לרכב היה חבוק עם המתלוננת שכן "לא זכרתי זאת בכלל. אני זוכר את השלב שהגענו לרכב. נירה היתה הנהגת. קובי ישב מלפנים. (המתלוננת) יושבה מאחורי קובי במושב הנוסע מימין ואילו אני שילמתי את כרטיס היציאה. כשחזרתי כולם היו ברכב... התחלנו לצאת מנמל ת"א. בשלב הזה, היציאה מנמל ת"א היא עם באמפרים ועיקולים. יצאנו מהשער של נמל ת"א ואז המתלוננת שישבה מימיני התחילה לטעון שכואב לה הראש. אחרי 3 דקות מהיציאה בערך ושככל שהתקדמה הנסיעה כך היו לה בחילות", ובהמשך: "ככל שירדנו לאחר מכן לאיילון זה ממש קרוב היא התחילה לנשום במהירות כאילו היא סובלת מקוצר נשימה... ראיתי שהיא ממשיכה לכאוב" (שם, עמ' 119 שורה 5 ואילך).

98. עוד הדגיש הנאשם כי דובר ברכב קטן ובארבעה נוסעים שהם גבוהים במיוחד; וכדבריו: "אני מציין בפני ביהמ"ש שמדובר ב... רכב קטן מ[א]וד. כפי שאדוני ראה ארבעתנו מעל מטר שמונים. מיקום הרגליים הוא כזה, שאתה לא יכול לשבת עם רגליים בתשעים מעלות מאחורי הנהג או הנוסע לפנים, מכיוון שאין מקום. ולכן היינו רק ארבעה ברכב. ארבעתנו גבוהים..." (בפרוטוקול, עמ' 119 שורה 21 ואילך).

99. על אף שהנאשם טען כאמור כי מצבה של המתלוננת היה כאוב כבר מתחילת הנסיעה, הוא הוסיף וסיפר כי "ההווי ברכב היה כיפי לגמרי. צחקנו. נהנינו. דיברנו על מה שחווינו. ממש היית[ה] אווירה טובה" (בפרוטוקול, עמ' 119 שורה 12 ואילך). לדבריו, המתלוננת התנשפה מאוד, ו"אני לא יודע לזכור האם היא אמרה שלא הרגישה את היד, אבל אמרה שאין לה תחושה. התחלתי

להפעיל כוח על היד שלה ולשאול אם היא מרגישה. התחלתי ללחוץ על כף ידה, שמאל שלה, כף יד ימין שלי. יד ימין שלי על גב יד שמאל שלה. אני עדיין ממשיך. הכל מתנהל, עדיין השיח חברי, שיח כיפי, מצחיק ואילו רק המתלוננת ראשה מונח על אדן החלון, מתנשפת ונושפת ואני רואה שהיא סובלת..." (שם, שורה 31 ואילך), ובהמשך: "אמרתי נבדוק, אני חושש לתחושת נימול ממש קשה. אני מרים את היד ואיך שאני מרים את היד, היא עושה תנועה (מדגים) והבנתי שיח תחושה" (שם, עמ' 120 שורה 4 ואילך).

100. הנאשם הוסיף וטען, לגבי המתלוננת, כי "הנשיפות והנשימות שלה מלוות בסוג של יללה כזו", אך למרות זאת עד לנקודת העצירה הראשונה - כשהמתלוננת ביקשה להקיא - "כולנו היינו שמחים" (בפרוטוקול, עמ' 120 שורה 15 ואילך). בשל הסכנה מהתנועה הם המשיכו בנסיעה לתחנת הדלק, כאשר "כל הזמן הזה המתלוננת נודף ממנה ריח של אלכוהול חזק. תחושה או ריח של קיא, או רצון להקיא כל הזמן. שפופה לפנים והצידה. מצב מאוד מייסר. עצרנו בתחנת הדלק. קובי שישב ליד הנהגת ונירה עזרו למתלוננת לצאת מהרכב... אני ניגשתי לתוך החנות וקניתי לה בקבוק ליטר וחצי מים. על מנת שתוכל לשטוף פנים כשתצא מהשירותים. בזמן הזה בגלל תחושת הקיא והאלכוהול שגם אני שתיתי והאווירה ברכב, ניגשתי גם אני התחלתי להרגיש לא טוב. ניגשתי לפינה, דחפתי אצבע לפה וגם אני הקאתי" (בפרוטוקול, עמ' 120 שורה 26 ואילך).

101. הנאשם אמר עוד, כי "אני למעט בקבוק המים, בזמן שלקחו את המתלוננת לשירותים, לא זכרתי שעשיתי משהו נוסף. ישבתי בתוך הרכב. חיכיתי שהם יגיעו. היה שעת לילה מאוחרת והיה קר. זה מה שאני זוכר. אני יודע שצילומי האבטחה (הכוונה לסרטוני מצלמות האבטחה של תחנת הדלק - ש.א.) הראו שסייעתי למתלוננת להיכנס לרכב, תוך כדי שאני מסדר לידה ניירות טואלט, אם ובמידה היא תקיא" (בפרוטוקול, עמ' 121 שורה 4 ואילך. יוער, כי לפני לא הוצג סרטון המראה כך).

102. בהמשך התייחס הנאשם לשיחת הטלפון מיום שישי, וסיפר כי בחר להתקשר למתלוננת משום שראה אותה "מצוברחת" יום קודם לכן, הגם שציין כי הם מעולם לא דיברו טלפונית (בפרוטוקול, עמ' 121 שורה 26 ואילך). לטענתו, במהלך השיחה, לאחר שהמתלוננת הטיחה בו כי לא היתה שיכורה בנסיעה אלא סבלה מבחילות והקאות בעקבות כך שליקק את אצבעה, הוא הכחיש את המעשים באומרו: "את אמיתית? לא היה כלום לא במהלך ולא אחרי. לא היה כלום, על מה את מדברת" (שם, שורה 33 ואילך).

103. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם - נוכח תיאוריו אודות מידתו הקטנה של הרכב וגובהם של נוסעיו - האם נגיעותיו במתלוננת נעשו מתוך כוונה לעזור לה, ולא באקראי או על רקע שכרות. הנאשם השיב בחיוב, דהיינו שפעל במכוון, תוך שהבהיר כי תיאוריו הנ"ל רק נועדו לשרטט בפני בית המשפט את האווירה ברכב (בפרוטוקול, עמ' 125 שורה 1 ואילך). לעניין השכרות הבהיר הנאשם, באופן קונקרטי: "יש מנעד רחב של שכרות. לא הייתי שיכור שלא מודע למעשיו. כשאת מדברת על שכרות, עדיין בתחושה טובה" (שם, שורה 28 ואילך. ר' גם בעמ' 130 שורה 26, שם ציין כי היה ער למעשיו ולסביבתו).

104. הנאשם אישר כי, לפי הערכתו, המתלוננת היא קצינה חכמה ומקצועית (בפרוטוקול, עמ' 127 שורה 1 ואילך), והוסיף כי הסיבה לכך שהמתלוננת בחרה להעליל עליו (לגרסתו) "התגלתה לי מאוחר יותר" (שם, שורה 19). הנאשם טען כי המתלוננת עשתה מניפולציה, בכך שדיברה עם קובי ונירה, בידעה

שהם יהיו חייבים לדווח הלאה. לטענתו, "הפחד שלה מהחשיפה שלושה שבועות לפני (סיום) הקורס שהשתכרה והגיעה למצב קטטוני זה הדחה מהקורס. בוודאות היא ידעה. חניכה בפו"מ שהשתכרה והגיעה לרמות כאלה זה הדחה. היא הקריבה אותי כקורבן" (שם, עמ' 128 שורה 10 ואילך).

105. ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי דווקא מסירת התלונה הציבה לדיון את סוגיית השכרות, ולכך השיב הנאשם כי המתלוננת "הסיטה את הזרקור מעניין השכרות לעניין רפואי" (בפרוטוקול, עמ' 128 שורה 31). עם זאת, בהמשך הדברים הוסיף הנאשם דברים אלה: "עניינה הרפואי הוסתר לאורך שנים. בעיה בריאותית קשה מאוד שהוסתרה ממנו ומהקורס. הדבר האחרון שהיא רוצה זה לפתוח את עניינה הרפואי. רק כשהיא ידעה שצווארה על הגרדום היא שלפה את העניין הרפואי... זה המוצא האחרון מבחינתה" (שם, עמ' 129 שורה 11 ואילך).

106. ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם אודות הסברה שהעלה בהודעתו ת/1, שלפיה נירה היא ששתלה למתלוננת רעיונות בראש, והנאשם אמר: "מכיוון שנשים מטבען לדבר אחת עם השנייה בפתיחות וחשבת שהחזקת היד שלי... תתפרש בעיני נירה כמי שהחזיק לה את היד בלי לדעת מה קרה בספסל האחורי... סברתי שאם היא ראתה את אחיזתי בידה היא תפרש את זה כזה שנגעתי בה" (בפרוטוקול, עמ' 131 שורה 28 ואילך). ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם שדבריו אינם מתיישבים זה עם זה - מחד טענה שהמתלוננת מניפולטיבית, מאידך טענה למניפולציה דווקא מצדה של נירה - והלה השיב: "לשיטתי (המתלוננת) התחילה את כל המהלך, ניסתה לברר עם נירה. זה היה שיח חירשים. אחת דיברה על סיטואציה אחת, השנייה הבינה משהו אחר. זה היה קומדיה של טעויות. אף אחת לא רצתה לדבר במפורש וכל אחת התכוונה למשהו אחר" (שם, עמ' 132 שורה 6 ואילך).

107. עוד הטיחה ב"כ המאשימה, כי לא ברורה גרסת הנאשם בעניין השאלה האם המתלוננת היתה מודעת או לא מודעת למה שהתרחש ברכב. בתגובה השיב הנאשם: "היא ידעה לתקשר כל הדרך ולספר מה שהיא חווה. בחילות, הקאות", ובהמשך הוסיף, "היא לא יודעת מה קורה סביבה, היא יודעת לספר על עצמה ותחושותיה... היא לא היתה זומבי בשום שלב" (בפרוטוקול, עמ' 134 שורה 15 ואילך).

108. הנאשם חזר וטען כי המתלוננת לא שוחחה עם מיכאל עובר לכניסה לרכב (ר' גם בסיכומי ההגנה, בסעיף 55 ואילך). זאת, למרות שלפי גרסת הנאשם עצמו הוא עסק בתשלום כרטיס החניה בעת שחבריו נכנסו לרכב, כלומר היה עסוק בתשלום. כשנשאל הנאשם האם היה למיכאל אינטרס לשקר בגרסתו הוא השיב: "וודאי. קצין המודיעין של מח"ש", שהאינטרס שלו הוא "לשרת את מח"ש" (בפרוטוקול, עמ' 137 שורה 31 ואילך). הנאשם הוסיף וטען, נחרצות, "לא היה מיכאל באירוע כשיצאנו מהמועדון" (שם, עמ' 138 שורה 9 ואילך).

109. אשר להרמת ידה של המתלוננת לכיוון פיו הסביר הנאשם: "התכוונתי לנשוך אותה בשיניים כדי לראות אם יש לה תחושה" (בפרוטוקול, עמ' 139 שורה 33 ואילך). כשהוטח בנאשם שבהודעתו הראשונה קשר בין הרמת ידה של המתלוננת לבין אמירה מצחיקה של קובי, הוא שלל את הטענה והוסיף שההודעה אינה מדויקת ובתמליל מופיעים דברים נוספים (שם, עמ' 140 שורה 3 ואילך). זאת, הגם שלפי התמליל אומר הנאשם כי הרים את ידה של המתלוננת כחלק מבדיחה שזרק קובי (ר' בפסקה 87 דלעיל).

110. ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם מדוע, אם ביקש לנשוק את אצבעה של המתלוננת, לא עשה כן לבסוף, והלה השיב: **"זו לא היתה [ה] משימה. זה הגיע ממקום של סיוע. ברגע שהבנתי שיש תחושה ביד והיא שולטת ביד הנחתית. הבנתי שהמצב לא חמור כמו שחשבתי בהתחלה. זה הכל"** (בפרוטוקול, עמ' 142 שורה 1 ואילך). עם זאת, הנאשם לא ידע לומר בבירור האם נוצר מגע בין אצבעה של המתלוננת לבין פיו. הנאשם ציין: **"כל האמרות שלי שוללות מגע בין הפה ליד"** (שם, שורה 24), אך הוסיף: **"שללתי מכל וכל את הנשיכה. כשנשאלתי אם היה מגע בין פה ליד, אמרתי שאני לא זוכר. ההרמה היתה עד 3/4 הגובה. אני רוצה להגיד בוודאות מלאה זה לא קרה, אבל זה הגיע עד 3/4 הגובה..."**, וכן, בהמשך: **"אז לא זכרתי אם היה מגע אבל שללתי לחלוטין את הנשיכה והליקוק"** (שם, עמ' 143 שורה 3 ואילך).

111. אשר לשיחה מיום שישי שאלה התובעת את הנאשם מדוע, כגרסתו, כאשר המתלוננת הטיחה בו שליטף אותה וניסה להכניס את אצבעה לפיו, הוא הכחיש לחלוטין את הדברים; שהרי כיום הוא מודה במגע בידה של המתלוננת ובניסיון לנשוק את אצבעה. כלומר, מדוע לא אמר הנאשם למתלוננת שהעובדות הן נכונות (לפחות חלקית) אך היא פשוט טועה בהבנת משמעותן (בפרוטוקול, עמ' 146 שורה 1 ואילך). הנאשם השיב: **"אני חייגתי אליה מתוך הרגשה של לדאוג לה מה קרה ערב לפני כן שראיתי אותה עם מצב רוח בעייתי. היא הטיחה בי את כל הדברים. הכחשתי מכל וכל"** (שם, שורה 18 ואילך).

112. עוד הטיחה ב"כ המאשימה בנאשם כי אמירתו בהודעתו ת/1, שלפיה בתגובה לטענת המתלוננת בשיחת הטלפון מיום שישי כי ניסה להכניס את אצבעה לפיו אמר **"הכל נובע מאהבה"** - היא אמירה העשויה להוות ראשית הודאה. הנאשם השיב: **"לא רק שאין כאן ראשית הודאה. אני התכחשתי הכול מכל וכל"**. הנאשם המשיך וטען, גם בהקשר זה, כי יש פער בין הדברים שאמר בחקירה, שהוקלטו, לבין מה שנרשם בהודעה (בפרוטוקול, עמ' 147 שורה 1 ואילך).

(ב) עיקר עדות ד"ר דניאל עובד, המומחה מטעם ההגנה:

113. ד"ר עובד הוא רופא-מומחה בתחום הנורולוגיה, שהכין חוות דעת רפואית בעניינה של המתלוננת (הוגשה וסומנה נ/23). כעולה מהרישא לחוות הדעת, היא הוכנה על סמך מסמכים שהוצגו לד"ר עובד, הכוללים את שתי הודעות המתלוננת, הודעות שלושת הקצינים שנחשפו למצבה הרפואי של המתלוננת, המסמכים הרפואיים בעניינה של המתלוננת (ת/21 ונ/7) ופרוטוקול חקירתה הנגדית של המתלוננת בבית המשפט.

114. על פי האמור בחוות הדעת, **"מיגרנה היא צורה נפוצה של כאב ראש אפיזודי או כרוני"**, שניתן להבחין בין שתי צורות עיקריות שלה: **האחת**, ללא אירוע מקדים של אאורה (aura), ב-75% מהמקרים; **והשנייה**, עם אאורה, ביתר המקרים. אאורה מופיעה באופן טיפוסי לפני כאבי הראש, נמשכת בין 20 לבין 30 דקות במוצע, ו**"מתבטאת לרוב כהפרעה בשדה הראייה... הפרעת תחושה בפלג גוף (נימול, תחושת רדימות), קושי בדיבור או בלבול"** (נ/23, עמ' 2). הטריגרים המוכרים בספרות הרפואית כעלולים לגרום להתקפי מיגרנה הם, בין השאר, מתח נפשי (80%), שינויים הורמונליים (65%), צום (57%), ועוד גורמים, כאשר בסוף הרשימה מופיעים אלוהול (38%) ומאמץ גופני (22%). עוד מצוין, כי 50% מחולי המיגרנה סובלים מתחושה כללית רעה בנסיעה או בתנועה, שעלולה לגרום להם לבחילות והקאות, תופעה המכונה motion sickness.

115. בחוות הדעת נטען, כי "כעולה מכל המסמכים ומעדותה של (המתלוננת) אובחנה וסבלה לאורך השנים ממיגרנה עם אאורה". זאת, תוך הפנייה למסמכים מהשנים 2003, 2004 ו-2015 (נ/23, עמ' 3), הגם שהמסמכים משנת 2015 אינם מזכירים אאורה (ר' המסמכים בת/21). בנוסף נטען כי "התופעות המתוארות בפרוטוקול הדיון (של חקירתה הנגדית של המתלוננת - ש.א.)... יכולות ללמד כי בערב האירוע... חוותה בס[ב]ירות גבוהה התקף של מיגרנה". עוד צוין כי אלוהול "הינו טריגר מובהק להופעה של התקף מיגרנה" (ההדגשה במקור), וכן ש"טראומה נפשית יכולה להוליך לכל אחד מהסימפטומים הללו ולחלק מהם, אולם על פי תיאור המקרה, הסימפטומים הופיעו עוד לפני הנסיעה ברכב ולאחר צריכת אלוהול" (נ/23, עמ' 3). בנוסף מתוארות בחוות הדעת תופעות הלוואי האפשריות של התרופות המוזכרות במסמכים הרפואיים, לרבות פראמין.

116. בחקירתו הנגדית בבית המשפט אישר מומחה ההגנה כי הטריגר הנפוץ ביותר להתקף מיגרנה הוא מתח נפשי (80%), וכי מעשה מגונה אמנם עשוי לגרום למתח נפשי (בפרוטוקול, עמ' 150 שורה 20 ואילך). הוטח בד"ר עובד כי במסמכים הרפואיים של המתלוננת אין אבחנה קונקרטית של אאורה, אשר מוזכרת רק במסמכים ישנים יחסית, והוא אישר את הדברים (שם, עמ' 151 שורה 5 ואילך). עוד אישר ד"ר עובד, לגבי המסמכים הרפואיים משנת 2015, כי התסמינים המתוארים בהם הם של מיגרנה רגילה ולא של מיגרנה עם אאורה (שם, עמ' 153 שורה 6 ואילך), וכך גם התסמינים שהתעוררו אצל המתלוננת בנסיעה חזרה מהטיול בצפון הארץ (שם, שורה 32).

117. ד"ר עובד נשאל על כך שכתב בחוות דעתו, כאמור, כי יש לשלול במקרה זה טראומה נפשית משום ש"הסימפטומים הופיעו עוד לפני הנסיעה ברכב ולאחר צריכת אלוהול" והשיב: "אני רושם שהסימפטומים הופיעו עוד לפני הנסיעה ברכב. ממה שאני זוכר היה אירוע חצי שנה קודם...". ובהמשך, "כתבתי שזה לא סימפטומים חדשים אלא מוכרים עוד קודם לנסיעה. ראיתי על זה תיעוד בתצהירים שהוגשו" (בפרוטוקול, עמ' 156 שורה 9 ואילך). עוד יש לציין כי ד"ר עובד השיב, לשאלה האם אדם שאינו מומחה יוכל להבחין בין תסמיני מיגרנה לבין תסמיני שכרות, באומרו: "יש חפיפה בין הסימפטומים. למשל בחילות והקאות" (שם, עמ' 157 שורה 30).

(ב) עיקר עדויות עדי ההגנה הנוספים:

118. כאמור, מטעם ההגנה העידו שלושה חניכים נוספים בקורס, שהשתתפו במסיבה ותצהירהם הוגשו חלף עדותם הראשית. סנ"צ יובל משולם ציין, בתצהירו, כי במסיבה שתו המשתתפים אלוהול ו"אני זוכר כי מזגתי לפחות כוס אחת של ערק ל(מתלוננת)" (ר' בתצהירו נ/24, סעיף 5). עוד ציין בתצהירו, כי לאחר המסיבה "יצאנו כדבוקה אחת לכיוון החניון והלכנו יחדיו עד למכוניות. לא זכור לי שראיתי את מיכאל..." (שם, בסעיפים 8-9. באמצעותו הוגשה גם הקבלה על התשלום למועדון, נ/25).

119. בחקירה הנגדית ציין סנ"צ משולם, לגבי מיכאל, כי "אמרתי שאני לא זוכר. אמרתי שלא ראיתי אותו ביציאה או בחוץ" (בפרוטוקול, עמ' 160 שורה 18 ואילך). כשנשאל על-ידי התובעת האם הנאשם והמתלוננת יצאו חבוקים, השיב: "את יכולה להגיד, אני לא זוכר" (שם, עמ' 161 שורה 7). עוד נשאל מה עשה הנאשם לאחר שיצאו מהמועדון, האם התפצל מהקבוצה והיכן עמדו המתלוננת, נירה וקובי - ולכל השאלות השיב שאינו זוכר.

120. רפ"ק אפרים אלי כהן ציין בתצהירו, כי זכור לו שזאת "היתה מסיבה שבה הנוכחים שתו אלכוהול בכמות נכבדה", והוא נכח בסיום המסיבה ובסגירת החשבון. לדבריו, הנאשם והמתלוננת נכחו עמו, ולאחר מכן יצאו "כדבוקה אחת" לכיוון החניון, ו"לא ראיתי את מיכאל... בקטע הזה של ההליכה לכיוון הרכבים" (ר' בתצהירו נ/26, סעיף 4 ואילך).

121. בחקירה הנגדית התבקש רפ"ק כהן להתייחס לאמרתו הנ"ל, שלפיה לא ראה את מיכאל בשלב המתואר, והשיב: "...המקום סגור עם ויטרינה. ביציאה היו כאלה שעמדו ושילמו את החשבון. אנחנו יצאנו לרחבה החיצונית. אני זוכר את מיכאל, (המתלוננת), עצמי, וינשטיין ושלומי, דיברנו על איזה שהוא נושא, צחקנו ומשם הלכנו לכיוון הרכבים. כל אחד חנה איפה שהוא מצא. מן הסתם הלכתי לרכב עם שני חברי שאיתי ברכב. זה מה שאני יודע וזוכר" (בפרוטוקול, עמ' 163 שורה 21 ואילך).

122. רפ"ק דודו כהן ציין בתצהירו, שזכור לו "כי זאת היתה מסיבה שבה הנוכחים שתו אלכוהול בכמות נכבדה". לגרסתו, הוא נכח בסיום המסיבה ובסגירת החשבון, כאשר הנאשם והמתלוננת נכחו עמו. לאחר מכן יצאו "כדבוקה אחת" לכיוון החניון, ו"לא ראיתי את מיכאל... לא בסגירת החשבון ולא בקטע של ההליכה" (ר' בתצהירו נ/27, סעיף 4 ואילך).

123. בחקירתו הנגדית ציין רפ"ק דודו כהן, במענה לשאלה מי עמד בחוץ ודיבר בזמן שהוא ואחרים סגרו את החשבון, "לא יודע לומר" (בפרוטוקול, עמ' 165 שורה 3). הוא גם לא יכול היה לומר מי הלך לשלם על החניה, ולשאלה האם הוא יכול לשלול שהנאשם והמתלוננת יצאו חבוקים השיב: "זה לא התפקיד שלי לשלול" (שם, שורה 11).

124. כאמור, הוגש בהסכמה - ללא עדות בבית המשפט - תצהיר נוסף מטעם ההגנה, של רס"ב ראובן נמיר (סומן נ/28). רס"ב נמיר הצהיר כי הוא זה שצילם את תמונת החניכים בקורס עובר לטקס עם המפכ"ל (נ/6). לתצהירו צורפו מספר תמונות נוספות דומות מאותו הטקס.

ה. דין והכרעה:

125. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, עייתי במוצגים הרבים שהוגשו בתיקי המוצגים מטעם שני הצדדים, קראתי את סיכומי ב"כ הצדדים שהוגשו בכתב ושמעתי את השלמותיהם בעל-פה, אני מעדיף - באופן חד משמעי, ובכפוף לאמור להלן - את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם.

126. יש להדגיש כי לא מדובר בהכרעה המבוססת על ההתרשמות מן העדויות בלבד, אלא בהכרעה המיוסדת על מכלול שלם של ראיות, נסיבות ושיקולי היגיון ושכל ישר. עם זאת יש לציין גם את מישור ההתרשמות, בפרט נוכח העובדה שהחקירות הנגדיות המקיפות והנמרצות - הן של המתלוננת והן של הנאשם - אפשרו לבית המשפט התרשמות ממושכות ומשמעותית מעדויותיהם.

(1) ניתוח גרסאות המתלוננת והנאשם:

127. המתלוננת, כפי שהעידה לפניי, מסרה תיאור קונסיסטנטי ופשוט של האירוע, תוך שהיא מדברת באיפוק וללא העצמה. זאת, לאחר שהמתלוננת מסרה את גרסתה האמורה הן בהודעותיה במח"ש והן

בעימות מול הנאשם. המתלוננת תיארה באופן ברור את שלבי האירוע, החל מהיציאה מהמסיבה ועד להגעה למכללה, ומסרה התפתחות הגיונית וסדורה של התנהגות הנאשם במהלך האירוע ונגיעותיו בה בלא הסכמתה, דהיינו: התחלה ביציאה מהמועדון תוך חיבוק חברי-תמים בינה לבין הנאשם, המשך ברכב בכך שהנאשם אחז ומישש את ידה השמאלית, בצורה שעדיין אינה "חשודה", המשך בליטופים ברכה באופן שגרם לה להרגיש שלא בנוח, ולבסוף בהסלמה מובהקת לכיוון המיני - בנטילת אצבעה של המתלוננת לפיו של הנאשם וליקוקה, שלוש פעמים; כאשר גם בהמשך לטף הנאשם את המתלוננת בגבה ובשערה.

128. בנוסף תיארה המתלוננת, באופן סדור והגיוני, את התפתחות תחושותיה במהלך האירוע: תחילה באי-הבנה של מהות מעשי הנאשם, לאחר מכן בחוסר נוחות הולך וגובר, קפיאה וחוסר יכולת להגיב, למעט במשיכת אצבעה מפיו של הנאשם, ולבסוף באמירת "די". עוד תיארה המתלוננת את תגובותיה הגופניות, על רקע מצבה הרפואי, אשר התעוררו בשל הלחץ והמתח שהתפתחו בגופה בעקבות התנהלותה הפאסיבית אל מול הנאשם, לרבות חוסר יכולת להגיב בזמן אמת; התנהלות שאינה מתיישבת עם תפיסת המתלוננת את עצמה כאישה חזקה וכקצינה, שבעצמה ליוותה לא אחת נפגעות עבירות מין ותמכה בהן.

129. להבדיל, גרסת הנאשם לקתה מאוד בשני רבדים מצטברים:

ראשית לקתה הגרסה בחוסר בהירות לעניין עצם תוכנה, תוך שהנאשם מעלה טענות עובדתיות שונות, שאינן מתיישבות זו עם זו ואף סותרות זו את זו, בערבוביה.

שנית לקתה הגרסה בהעלאת טענות מרחיקות לכת ומופרזות על פניהן, שאינן מתיישבות עם שורת ההיגיון וקשה מאוד לקבלן; באופן המעיב על מהימנותו של הנאשם.

להלן נדון ברבדים אלה בנפרד.

(א) טענות עובדתיות שאינן מתיישבות האחת עם רעותה:

130. קושי מרכזי בגרסת הנאשם - כפי שצוין כבר בפתח הדברים, בהתייחס לתשובת הנאשם לאישום - הוא חוסר הבהירות לגבי עצם תוכן הגרסה ומהות טענותיו העובדתיות של הנאשם, נוכח העלאת טיעונים שאינם עולים בקנה אחד זה עם זה.

(i) המניע של הנאשם למעשיו - הלצה או ניסיון לסייע למתלוננת?

131. בהודעתו הראשונה סיפר הנאשם כי מיד עם תחילת הנסיעה החלה המתלוננת לחוש שלא בטוב, תוך שהלינה על כאב ראש ובחילות עד כדי יללות, ועל כן אחז הנאשם בידה כדי לסייע לה (ת/1, שורה 31). למרות זאת, כמעט באותה נשימה סיפר הנאשם, בהמשך, כי קובי "זרק איזשהו משהו מצחיק" ודווקא על רקע זה הוא הרים את ידה של המתלוננת - כאשר אין צריך לומר שמדובר בטענות עובדתיות סותרות.

132. בבית המשפט התכחש הנאשם לכך שדיבר בהודעתו על קשר בין בדיחה שאמר קובי לבין הרמת ידה של המתלוננת, תוך שטען לאי דיוקים ברישום ההודעה ולהבדלים בין הדברים שנרשמו בה לבין הדברים שנשמעים בהקלטת ההודעה. ואולם, מעבר לכך שטענה זו פשוט אינה נכונה (ר' בפסקה 87 דלעיל),

גם בגרסת הנאשם בבית המשפט עלתה סתירה פנימית דומה, שכן מצד אחד טען הנאשם שכבר מתחילת הנסיעה חשה המתלוננת ברע, עד כדי יללות ומצב מייסר, אך בד בבד הוסיף וטען שהאווירה הכיפית ברכב המשיכה עד לעצירה הראשונה, תוך "שיח כיפי, מצחיק" (ר' בפסקה 99 דלעיל).

(ii) הנגיעות במתלוננת - מעשים מכוונים או אקראיים, על רקע שכרות?

133. עוד מתשובת הנאשם לאישום לא הובהר האם הנגיעות במתלוננת, שבהן הודה, נעשו על רקע הצפיפות ברכב הקטן, גובהם של הנוסעים והיותם "מבושמים" באלכוהול, או שמא דובר בנגיעות מכוונות, שתכליתן לעזור למתלוננת ולסייע לה על רקע מצבה הקשה הנטען. בעדותו בבית המשפט שב הנאשם ותיאר את הצפיפות ברכב וחזר על הטענות בדבר שתיית אלכוהול, אם כי בחקירה הנגדית ציין שמעשיו נעשו במודע ובמכוון וממילא לא ברורה מהות הטענות אודות הצפיפות ברכב או "מבושמות" נוסעיו.

134. נוסף לסתירה הפנימית שבין הטענות הנ"ל - גם אם נניח שהטענות אודות צפיפות ושכרות הועלו רק לצורך "שרטוט האווירה" - לא למותר לציין כאן כי הטענה להתנהגות מכוונת, שלא על רקע הומוריסטי, מעוררת כשלעצמה קושי לא מבוטל. כזכור טען הנאשם כי אחז בידה של המתלוננת פעם או פעמיים, ולאחר מכן הרים את ידה מתוך מגמה לנשוק את אצבעה; כל זאת על רקע מצבה הרפואי החמור של המתלוננת, שלפי טענת הנאשם כלל תלונות על כאבי ראש, בחילות ויללות.

135. מעבר לכך שהמתלוננת מעידה על ליקוקים ולא על נשיכה - בשלוש פעמים נפרדות - כמעט אין צריך לומר כי נשיכת אצבע אינה הדרך בה היה נוקט אדם תמים לצורך טיפול בתלונות לגבי מצב רפואי, גם כפי תיאורן על-ידי הנאשם (ולא מדובר ב"דרך... רחוקה מלהיות מוצלחת" גרידא, כפי טיעון ההגנה בסעיף 148 לסיכומיה). עצם העלאת טענה תמוהה זו תומך אפוא במסקנה כי מעשהו של הנאשם היה מעשה מיני מובהק, שאין בידו של הנאשם להסבירו בדרך סבירה כלשהי.

(iii) הרמת ידה של המתלוננת לכיוון פיו של הנאשם - היה או לא היה מגע בפה?

136. שיאם של מעשי הנאשם בא לידי ביטוי, לפי גרסת המתלוננת, בהרמת ידה השמאלית, הכנסת אצבעה המורה לפיו של הנאשם וליקוקה, שלוש פעמים. כאמור, הנאשם הודה במקצת מעשים אלה, בכך שהודה כי הרים את ידה של המתלוננת לכיוון פיו מתוך מגמה לנשוק את אצבעה. דא עקא, שמתשובת הנאשם לאישום, לרבות לאחר שאלות בית המשפט, לא הובהר האם היה או לא היה מגע בין אצבעה של המתלוננת לבין פיו של הנאשם (בהקשר זה ר' גם דברי הסניגור בהשלמת הסיכומים בעל-פה, בפרוטוקול, עמ' 175 שורה 16 ואילך).

137. בהודעתו הראשונה (ת/1) טען הנאשם "אני לא זוכר אם היה מגע בפה" ולאחר מכן "נראה לי שלא" (ר' בפסקה 83 דלעיל ואילך). לעומת זאת, בחקירתו הנגדית אמר הנאשם בתחילה ש"כל האמרות שלי שוללות מגע בין הפה ליד", אך בהמשך הוסיף ששלל רק את הנשיכה, וכשנשאל "אם היה מגע בין פה ליד, אמרתי שאני לא זוכר. ההרמה היתה עד 3/4 הגובה" (ר' בפסקה 110 דלעיל). כמעט אין צריך לומר, שמדובר בבלייל של טענות שאף לא ברור ההיגיון הפנימי שבהן: אם הנאשם זוכר כי ההרמה נעצרה ב"3/4 הגובה" לא ברור כיצד אינו זוכר האם היה מגע בפה, שהרי היד אינה יכולה לדלג-כביכול ממקום כזה אל תוך פיו.

138. יתר על כן, וזו הנקודה העיקרית כאן: מצב דברים שבו אצבעה של אישה - שהיא קולגה של הנאשם, להבדיל מבת זוג - מצויה בתוך פיו של הנאשם הוא, ללא ספק, מצב דברים חריג ביותר ויוצא דופן עד מאוד. לא מדובר באירוע טריוויאלי-יחסית - נניח טפיחה על כתף, או אף חיבוק חברי - שאינו מעשה יוצא דופן העשוי להיחרת בזיכרון, אלא במעשה חריג מאוד. לכן, חוסר יכולתו של הנאשם לזכור מעשה זה - בפרט במהלך חקירה שבוצעה כשבועיים בלבד לאחר האירוע - מעוררת כשלעצמה תמיהה וסימני שאלה.

(ב) טענות עובדתיות מרחיקות לכת:

139. קושי נוסף בקבלת גרסת הנאשם נעוץ בהעלאת טענות מרחיקות לכת ומופרזות על פניהן, שאינן מתיישבות עם שורת ההיגיון וקשה מאוד לקבלן.

(i) הטענה כי המפגש בין מיכאל לבין המתלוננת לא היה ולא נברא:

140. במהלך המשפט חזרה ההגנה וטענה, אם גם לעיתים בטון מאופק, כי עדויותיהם של מיכאל והמתלוננת אודות המפגש הקצר ביניהם לאחר תום המסיבה הן עדויות כזב והמפגש האמור לא היה ולא נברא. בהקשר זה טען הנאשם בעדותו, כי עדותו הכוזבת-לטענתו של מיכאל היא תולדה של היות הלה קצין מודיעין במח"ש ורצונו, כנגזר מכך, "**לשרת את מח"ש**" (ר' גם בסיכומי ההגנה, בסעיף 86).

141. כמעט אין צריך לומר, כי טענות אלה - בנפרד ובמצטבר - הן בלתי סבירות על פניהן, משום שכדי לקבלן יש להניח במצטבר מספר הנחות מרחיקות לכת, כלהלן: **ראשית** יש להניח, כי למח"ש היה, משום מה, אינטרס להפליל את הנאשם. **שנית** יש להניח, כי לצורך הפללת הנאשם מי מחוקרי מח"ש "שתל" אצל המתלוננת ומיכאל גרסאות כוזבות אודות מפגש ביניהם, שלא היה ולא נברא. **שלישית** יש להניח, שגם המתלוננת וגם מיכאל - שניהם קציני משטרה בכירים - הסכימו להשתתף במעשה פלילי שכזה ולאחר מכן אף להעיד עדויות שקר בבית המשפט.

142. יתר על כן, את כל הסיפור הקונספירטיבי-ממש הנ"ל מבקש הנאשם לבסס רק על עובדת שירותו של מיכאל במח"ש, מבלי שיש בידו בדל של ראיה ממשיית נוספת. אכן, מספר עדים ציינו שלא ראו את מיכאל לאחר המסיבה. ואולם, בכך אין ולא כלום - כאשר מדובר בשלב שבו המשתתפים התפזרו לרכביהם - מה גם שדווקא אחד מעדי ההגנה אישר את נוכחותם של מיכאל והמתלוננת בשיחה שהתקיימה ברחבה החיצונית לאחר תום המסיבה (ר' בפסקה 121 דלעיל).

143. לפיכך אין כל אפשרות לקבל את טענת ההגנה האמורה, כאשר בהקשר זה יש גם להזכיר שעדותו של מיכאל לא מפלילה ישירות את הנאשם, אלא מדברת רק על מצבה של המתלוננת לפני כניסתה לרכב. לכן, בעצם העלאת הטענה על-ידי הנאשם יש כדי להעיב על מהימנות מכלול גרסתו. יתר על כן, לא למותר לציין כאן כי כמו המתלוננת ומיכאל, אף הנאשם הוא קצין משטרה בכיר. לפיכך, עתירתו כי בית המשפט יקבל טענות מרחיקות לכת כנ"ל על התנהלות פלילית-ממש של גוף חקירה מעוררת כשלעצמה תמיהה לא מבוטלת.

(ii) הטענה בדבר מצבה הפיסי של המתלוננת במהלך הנסיעה:

144. תיאורו של הנאשם את מצבה של המתלוננת במהלך הנסיעה ברכב אף הוא מרחיק לכת, מועצם על פניו, אינו מתיישב עם גרסאותיהם של קובי ונירה ואף לוקה בסתירות פנימיות. **ראשית** תיאר הנאשם מצב פיסי קשה מאוד של המתלוננת, מיד עם תחילת הנסיעה, הכולל נשימות מהירות, גניחות, תלונות הולכות ומתגברות על כאבי ראש וסחרחורות, ויללות חוזרות ונשנות. **שנית** טען הנאשם לשכרות קיצונית של המתלוננת - שהיתה לגרסתו "**שיכורה גמורה**" עד כדי מצב "**קטטוני**" (ר' בפסקה 94 ובפסקה 104 דלעיל) - אשר הביאה אותה לסברה כי נגיעות או ליטופים של קובי נעשו על-ידי הנאשם.

145. תיאור זה של הנאשם אינו נתמך, ולמעשה נסתר, בעדויות הנוספות שנשמעו לפניי. כך, מעדותה של נירה עלה כי ההרעה במצבה של המתלוננת היתה רק בהמשך הנסיעה, לאחר שהנאשם נגע בה; וכך מעדותו של קובי עלה שהוא לא נגע במתלוננת או ליטף אותה במהלך הנסיעה, למעט בהחזקת יד. כאן יש להעיר, כי הטענה שהגיעות שחשה המתלוננת בגבה היו של קובי אף היא מרחיקת לכת, שהרי קובי ישב במושב שלפני המתלוננת. הוא הדין גם בטענה שהמתלוננת היתה כה שיכורה, עד שלא היתה מסוגלת להגות מילים כהלכה, והכל על סמך מילה משובשת אחת שפלטה.

146. לא זו בלבד שתיאור קיצוני כזה של מצב המתלוננת אינו עולה מעדויותיהם של קובי ונירה, אלא שהוא נסתר אף מתוך גרסת הנאשם. כפי שאוזכר כבר לעיל, הנאשם טען כי האווירה הכיפית ברכב נמשכה למעשה עד העצירה הראשונה, טענה שקשה לה לדור בכפיפה אחת עם הטענה אודות יללות המתלוננת. בנוסף, בחקירתו הנגדית לפניי אמר הנאשם שהמתלוננת "**לא היתה זומבי בשום שלב**", והבהיר כי היא ידעה לספר על עצמה ועל תחושותיה (ר' בפסקה 107 דלעיל).

(2) תימוכין חיצוניים לגרסת המתלוננת:

147. גרסתה של המתלוננת אינה בבחינת עדות יחידה, שכן היא נתמכת בהיבטים רבים שלה בעדויותיהם של מיכאל, נירה וקובי. זאת, מעבר לתמיכה מסוימת מתוך גרסת הנאשם עצמו בכך שאישר, אם גם באופן חלקי, נגיעות במתלוננת. לעדותו של מיכאל התייחסנו כבר לעיל, ועל פני הדברים אין כל סיבה שלא לקבלה. עדותו של מיכאל תומכת כמובן בגרסת המתלוננת, הן באישורו אודות המפגש והשיחה הקצרה ביניהם והן בתיאור מצבה הפיסי, שסותר את טענת הנאשם כי המתלוננת היתה במצב של שכרות קיצונית עד כדי כך שנדף ממנה ריח חריף של אלכוהול.

148. תמיכה משמעותית נוספת לגרסת המתלוננת מצויה בעדותה של נירה. אכן, בעדותה בבית המשפט צמצמה נירה את גרסתה, בהיבטים המפלילים את הנאשם, בהשוואה לאמור בהודעתה ובמייל היוה"ל". בעוד שבהודעתה ציינה נירה שאמרה למתלוננת כי ראתה במראה שהנאשם "**שלח ידיים**", בבית המשפט טענה שזו אמירה של המתלוננת ולא שלה, אם כי בהמשך אישרה למעשה את הדברים תוך טענה שכוונתה היתה להושטת יד (ר' בפסקה 52 דלעיל); הגם שבשפה מדוברת לביטוי "לשלוח ידיים" ישנה כידוע קונוטציה מינית ברורה, להבדיל מהביטוי "להושיט ידיים". בנוסף הסתייגה נירה מאמירתה, המתועדת במייל היוה"ל", אודות התרשמותה בדבר הטרדת המתלוננת על-ידי הנאשם.

149. מצב דברים שבו קצינת חקירות בכירה - והכוונה לנירה - מסתייגת מאמרות חוץ שלה, תוך טענה כי הודעתה, שעליה חתמה, אינה משקפת כהלכה את דבריה, הוא מביך למדי. זאת, בפרט כאשר קיימות לכאורה אינדיקציות שאמרות החוץ של נירה הן המדויקות:

ראשית, עצם העובדה שמדובר באמרות שתועדו על-ידי שני גורמים עצמאיים ונפרדים זה מזה - חוקרת

מח"ש והיוה"ל", וזאת בנוסף לגרסת המתלוננת אודות דבריה של נירה. קשה להניח שהיוה"ל", תנ"צ שקלר, כתבה במייל שנירה מסרה שהנאשם נראה מטריד את המתלוננת, מבלי שהדברים נאמרו לה, בפרט כאשר גם בעדותה בבית המשפט אישרה נירה שאכן ראתה ליטוף או שניים.

שנית, התנהגותה של נירה בסמוך לאחר שראתה מה שראתה - דהיינו: העובדה שבתחנת הדלק דאגה להרחיק את הנאשם מהמתלוננת לאחר היציאה מהרכב, והעובדה שמצאה לנכון להישאר לישון עמה בלילה - מתיישבת אף הן עם המסקנה שבזמן אמת סברה נירה שהמתלוננת נפלה קורבן להטרדה מצד הנאשם.

150. עם זאת, נוכח העובדה שנירה אישרה בסופו של דבר כי אמנם דיברה על "שליחת ידיים", וכן אישרה היבטים מהותיים נוספים בהודעתה התומכים בגרסת המתלוננת - דהיינו: שראתה את הנאשם מלטף את המתלוננת, שמצבה של המתלוננת הורע רק לאחר מכן, ושמצאה לנכון להרחיק את הנאשם מהמתלוננת בתחנת הדלק - אין צורך לקבוע במקרה זה העדפת אמרות החוץ על פני העדות בבית המשפט, בגדרי הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

151. להבדיל מנירה, קובי שישב בדיוק לפני המתלוננת אמנם לא ראה דבר מההתרחשות, אך גרסתו תומכת בגרסתה במספר עניינים מהותיים. **ראשית**, קובי לא תיאר מצב פיסי כה חמור של המתלוננת מתחילת הנסיעה, לא דיבר על יללות מצידה או ניסיון שלה לקפוץ מהרכב. **שנית**, קובי הבהיר כי כל עוד סבר שמדובר בתופעות עקב שתיית אלכוהול, לא ראה כל צורך לדווח על כך ובכך שלל את טענת הנאשם בדבר חשש-כביכול של המתלוננת מדיווח על שכרותה. **שלישית**, קובי אישר את גרסת המתלוננת בכל הקשור לחששותיה מלהתלונן ורצונה להימנע מכך, לרבות תוך תיאור מצבה הנפשי הנסער.

152. לגבי השיחה מיום שישי, שאותה כזכור יזם הנאשם, הובאה לפניי רק ההקלטה החלקית של המתלוננת. לכן, לעניין מרבית השיחה אין אפשרות לבחון את תוכן גרסאות הצדדים אל מול הקלטה ומדובר לכאורה במצב של "גרסה מול גרסה". עם זאת, גרסת הנאשם היא שבמהלך השיחה הוא הכחיש מכל וכל את טענותיה של המתלוננת בעניין מעשיו והנגיעות בגופה. דא עקא, שבסוף השיחה שהוקלט - מעבר להתנצלותו של הנאשם ואמירתו כי הם היו "**נורא חברים כאילו ביחד**" - אמרה המתלוננת לנאשם "**חשוב לי שלא תטיח את זה**" ולכך הוא השיב "**טוב**" (ר' בפסקה 32 דלעיל). כמעט אין צריך לומר שדברים אלה אינם מתיישבים עם טענת-הכחשה גורפת מצד הנאשם, שהרי אם אמנם כך הכחיש, הדעת נותנת שהיה משיב שאין שום דבר שצריך לטיח.

153. עוד יש לציין כאן את הראיות בעניין מצבה הרפואי של המתלוננת, דהיינו: התעודות הרפואיות שהוגשו (ת/21, ור' גם הדיון הנפרד בהמשך בנושא זה), והודעות שלושת הקצינים שנחשפו בעבר למצבה זה של המתלוננת. כעולה מראיות אלה, במצבים מסוימים של נסיעות ממושכות, או במצבים של לחץ נפשי קשה, המתלוננת מגיבה באופן גופני, בעיקר בכאבי ראש, בחילות והרגשה פיזית רעה. טענתה של המתלוננת כי מצבה הפיסי במהלך האירוע נגרם בעקבות לחצים נפשיים בשל מעשיו של הנאשם וחוסר יכולתה להגיב כפי שהיתה מצפה מעצמה, נתמכת אפוא גם בראיות אלה.

154. לבסוף יש לציין את הסרטונים ממצלמות האבטחה של תחנת הדלק, הגם שמדובר בראיות ניטראליות-למעשה, שאינן מוסיפות דבר מהותי לענייננו. בהקשר זה טען הנאשם, כי הגם שלא מסר דברים אלה בהודעתו ולא זכר אותם, הוא יודע שצילומי מצלמות האבטחה מלמדים שבתום השהיה

בתחנת הדלק הוא סייע למתלוננת להיכנס לרכב (ר' בפסקה 101 דלעיל). דברים דומים נטענו בסיכומי ההגנה, שביקשו ללמוד מכך כי הטענה שנירה אמרה לקובי להרחיק את הנאשם מהמתלוננת אינה נכונה (ר' בסעיף 220 ואילך לסיכומי ההגנה). ואולם, מעבר לכך שטענתה של נירה התייחסה לשלב שלאחר היציאה מהרכב, בסרטונים שהוגשו לפני לא נראה סיוע כנ"ל של הנאשם לכניסת המתלוננת לרכב. בהקשר זה אף ניתנה החלטה (ביום 14.04.21), אך למרות זאת לא הוגש לפני סרטון כנ"ל. מכל מקום, כך או כך, לא מדובר בעניין מהותי שיש בו כדי להשפיע על המארג הראייתי בתיק.

(3) טענות ההגנה בעניין מצבה הרפואי של המתלוננת והשלכותיו:

155. ההגנה מבקשת, מצידה, למצוא במצבה הרפואי של המתלוננת משום תימוכין לגרסת הנאשם, בשני היבטים מצטברים. **ראשית** מפנה ההגנה לכך שהמתלוננת לא דיווחה על מצבה הרפואי האמור בהצהרת הבריאות שעליה חתמה לצורך הקורס (ר' נ/7, שם מצוינת רק בעיה אורתופדית בעמוד השדרה). מכך מבקשת ההגנה ללמוד מניע של המתלוננת לעלילה על הנאשם, מתוך מגמה להימלט מההשלכות של אי הדיווח האמור, כמו גם העדר מהימנות כללית. **שנית** מפנה ההגנה לחוות הדעת הרפואית שהוגשה מטעמה ולמסקנותיה. נתייחס להיבטים אלה כסדרם.

156. בהקשר להיבט הראשון ייאמר מיד - אם גם למעלה מן הצורך נוכח נסיבות המקרה הספציפי דנא - כי מצבו הרפואי של אדם הוא מענייניו הפרטיים ביותר ואין בדין כל חובת גילוי כללית לגבי מצב זה. זאת, גם כלפי מעסיקו של אדם, אלא אם כן מדובר במצב רפואי העלול לפגוע בתפקוד המקצועי הנדרש מאותו אדם. בעניין דנא אין כל מחלוקת שתפקודה המקצועי של המתלוננת היה במהלך השנים תקין ואף למעלה מכך, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בהודעות עמיתיה (ומפקדה) שנחשפו למצבה הרפואי האמור, ואף הנאשם עצמו הביע הערכה רבה למקצועיותה של המתלוננת. מכאן, שהטענה כי היתה חובה על המתלוננת לדווח באופן פורמאלי על מצבה הרפואי האמור, כמו גם הניסיון לגזור מהיעדר דיווח עליו מסקנות מרחיקות לכת, אינם במקומם.

157. כאן גם יש לציין את הפרזת הנאשם בתיאור חומרת מצבה הרפואי של המתלוננת, הן במהלך האירוע מושא כתב האישום והן בכלל, ודברים אלה מתקשרים להיבט השני, של חוות הדעת הרפואית מטעם ההגנה. כזכור, בחוות הדעת נטען, כי כעולה מכל המסמכים ומעדות המתלוננת, היא "**אובחנה וסבלה לאורך השנים ממיגרנה עם אאורה**". זאת, הגם שאאורה מאוזכרת רק במסמכים רפואיים ישנים, מתקופה של כחמש עשרה שנים לפני האירוע דנא, וגם בהם לא כאבחנה קונקלוסיבית (ר' בפסקה 22 דלעיל). כלומר, חוות הדעת מציינת אבחנה חמורה ממצבה-בפועל של המתלוננת בתקופה הרלוואנטית, ללא בסיס ראייתי הולם.

158. יתר על כן, בחקירתו הנגדית אישר מומחה ההגנה כי טראומה נפשית, לרבות כתולדה מתקיפה מינית, עשויה להביא לסימפטומים שאותם חוותה המתלוננת במהלך האירוע דנא. בנוסף, מומחה ההגנה הבהיר, בהמשך החקירה הנגדית, כי האמור בהקשר זה בחוות הדעת - שלפיה על פי תיאור המקרה "**הסימפטומים הופיעו עוד לפני הנסיעה**" - מתייחס לכך שהבעיה הרפואית היתה ידועה מראש (ר' בפסקה 117 דלעיל). בחוות הדעת גם מופיע פירוט של תופעות הלוואי האפשריות של תרופות המאוזכרות במסמכים הרפואיים, לרבות פראמין, אך המתלוננת ציינה שלא נטלה תרופות אלה זמן ניכר עובר לאירוע, וממילא הדברים אינם רלוואנטיים.

159. במהלך חקירותיהם הנגדיות של חוקרי מח"ש - כמו גם בסיכומיו בכתב ובעל-פה - טען ב"כ הנאשם למחדלי חקירה רבים. בהקשר זה העלה ב"כ הנאשם, כיד כשרונו הטובה עליו, פעולות חקירה רבות שניתן וראוי היה (לשיטתו) לבצע ושהיה בהן כדי להבהיר את התמונה העובדתית ולהקל על הכרעת בית המשפט. כל זאת, על הרקע הביקורת שמתח הסניגור על המהירות הרבה שבה נחקר האירוע דנא - במהלך כחמישה ימים - והגשת כתב האישום החפוזה, כזכור כשלושה שבועות בלבד לאחר האירוע. הגשה חפוזה זו אף הביאה, בין השאר, לכך שדו"ח הצפייה בסרטוני מצלמות האבטחה של תחנת הדלק נערך רק לאחר הגשת כתב האישום (ר' ת/18).

160. ייאמר מיד כי מקובל עליי, ככלל, שבהיעדר אילוצים מיוחדים - כגון מצב בו חקירה מתבצעת אגב מעצר - אין זה ראוי להיחפז בביצוע החקירה ובמיוחד בקבלת ההחלטה אודות הגשת כתב אישום. כפי שיש להימנע ממצבים של עינוי דין, כך גם יש להימנע ממצבים של משפט בזק, או משפט שדה, וידוע ציונים של אנשי הכנסת הגדולה: "**הווי מתוניהם בדין**" (משנה אבות, א', א'), כלומר, הציוני להימנע מלחרוץ דין במהירות, אלא להכריע רק לאחר עיון במתינות בפרטי הדברים על מנת להגיע לחקר האמת. דברים אלה נכונים לא רק לשלב ניהול המשפט, אלא גם לשלב החקירה וההחלטה על הגשת כתב אישום, שראוי ונכון להקדיש להם את הזמן והמתינות הנדרשים.

161. במקרה דנא מהירות החקירה וקבלת ההחלטה הוסברו בלחץ מהמשטרה, נוכח העובדה שדובר בחניכים בקורס פו"מ, והצורך להכריע בגורלו של הנאשם עובר לסיומו של הקורס. ספק רב בעיני האם לחץ זה הצדיק את עריכת החקירה במהירות כה רבה, ובמיוחד את הגשת כתב האישום במועד המוקדם בו הוגש, התנהלות שכנראה הביאה גם להתמשכות ההליכים המקדמיים.

162. יחד עם זאת ולמרות זאת, במקרה הספציפי דנא מהירות החקירה לא הביאה לפגיעה משמעותית באיכותה. כאמור, ב"כ הנאשם העלה טרונות רבות על מחדלי חקירה, ובהן הטענות שהיה צורך חקירתי לתפוס את מצלמות האבטחה של המועדון, לתפוס את הטלפונים הניידים של כל המשתתפים וכן לחקור את כולם או למצער את חלקם. ואולם, על פני הדברים לא נראה כי פעולות חקירה כאלה היו מסייעות לבירור התמונה העובדתית בבית המשפט, שכן כולן מתייחסות לנסיבות שאינן קשורות ישירות לאירוע מושא כתב האישום (ובהקשר זה יוער כי מהצילומים והסרטונים מהמסיבה, שהוגשו, אכן לא ניתן ללמוד הרבה). הסניגור גם הלן מאוד על כך שנירה וקובי נחקרו לפני המתלוננת (הגם שבאותו היום), אך עניין זה אינו מהותי ובכל מקרה לא נגזר משאלת מהירות ביצוע החקירה.

163. בהקשר לטענה בדבר מחדלי חקירה אף לא למותר להזכיר כי בבחינה בדיעבד של כל חקירה - ותהא מהירות ביצועה אשר תהא - לעולם ניתן לטעון כי נדרשו פעולות חקירה נוספות, או שפעולות חקירה מסוימות לא בוצעו כנדרש או לא בוצעו באופן מלא, או ששאלות מסוימות, שראוי היה שישאלו וילובנו, לא נשאלו (ר' והשווה, לאחרונה, ע"פ 9306/20 **ברגות נ' מדינת ישראל** (29.04.2021), בפסקה 16 לפסק הדין). ואולם, במשפטנו לא קיים כלל בדבר "ראייה מקסימלית", שלפיו אין להגיע למסקנה מרשיעה בכל מקרה בו, תיאורטית, המאשימה היתה יכולה להביא בפני בית המשפט ראיות טובות מאלה שהביאה בפועל:

...השאלה עליה צריך בית משפט לענות היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות,

נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע (ר' ע"פ 4606/12 זכרוב נ' מדינת ישראל (02.07.2014), בפסקה 32 לפסק הדין. ר' גם י' קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק שני, בעמ' 700-702).

164. בחינה כאמור מלמדת שבמקרה דנא מארג הראיות שהובא לפני בית המשפט - לרבות בעדות המתלוננת ובראיות הרבות התומכות בה ומחזקות אותה - הוא כזה שהמסקנה היחידה האפשרית היא כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר; וכך אני קובע.

(5) טענת ההגנה ברובד המשפטי - מעשה שהוא ספק עבירה:

165. פרטי המעשה בו מואשם הנאשם, לפי גרסת המתלוננת, אינם כוללים נגיעה באיברי גוף מוצנעים, לרבות מעל הבגדים. על רקע זה טענה ההגנה, הן במהלך ניהול המשפט והן בסיכומיה, כי עסקין במעשה שגם אם התרחש הוא ברף חומרה נמוך מאוד וספק רב האם יש בו כדי לגבש עבירה של מעשה מגונה.

166. כידוע, "מעשה מגונה" מוגדר, בהוראות סעיף 348(ו) לחוק העונשין, כ"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". הגדרה זו אינה כוללת בחובה דרישה למגע, או לניסיון מגע, באזור איברי המין, וההלכה הפסוקה קובעת שבכגון דא יש לבחון את מעשי הנאשם על רקע מכלול נסיבות האירוע המדובר. לכן, גם מעשה הנראה-לכאורה תמים עשוי, בנסיבות המתאימות, לגבש את יסודות העבירה של מעשה מגונה, שכן הדגש הוא על מכלול נסיבותיו המיוחדות של המקרה הספציפי העומד לדיון (ר' למשל רע"פ 5603/15 אמיר נ' מדינת ישראל (17.09.2015), בפסקה 16 ואילך להחלטה).

167. חשוב אפוא להדגיש, לעניין טיעון ההגנה האמור, כי לא ניתן, כביכול, להפריד בין הדבקים ולבחון כל אחת מפעולותיו של הנאשם - ובהן האחיזה בידה של המתלוננת, ליטוף הירך והשיער, והכנסת אצבעה לפיו - בנפרד, ולנסות לבחון האם כל אחת מפעולות אלה עשויה לגבש, כשלעצמה ובנפרד, "מעשה מגונה". פעולותיו של הנאשם גיבשו רצף עשייה אחד ויחיד, שהמכלול העולה ממנו הוא מיני במובהק: המעשה החל בחיבוק חברי תמים בדרך לרכב, המשיך באחיזות ומישוש ידה השמאלית של המתלוננת, כמו גם ליטוף ירכה ובסופו של דבר הסלים לנטילת אצבעה של המתלוננת לפיו של הנאשם וליקוקה, שלוש פעמים. מדובר, אם כן, במעשה מגונה מובהק ודומה כי אף הסניגור חזר בו בסופו של דבר מהטענה שעסקין במעשה גבולי (ר' בסיכומים בעל-פה בפרוטוקול, עמ' 176 שורה 5 ואילך).

168. עוד יש לציין - ולו למעלה מן הצורך - כי מכלול פעולותיו של הנאשם אף מלמד על כך שהוא פעל באופן מיני מודע ומכוון, ולא מתוך שכרות או בבלי דעת. הנאשם אמנם שטה במסיבה משקאות אלקהוולים, אך כפי שהוא-עצמו טען, בעת הנסיעה ברכב הוא היה מודע לסביבתו ולמעשיו, ופעל באופן מכוון.

ו. סוף דברי:

169. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מרשיע את הנאשם בעבירה בה הואשם בכתב האישום, דהיינו: עבירה של מעשה מגונה לפי הוראות סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשפ"א, 10 מאי 2021, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות המופיעות בציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתוב מלא תקני אינם מצוינים.